

Biblioteca Manolopolului Deva
SALA DE LECTURĂ

ANCA

ibil marcat de efortul,
gul și noroiul iernii
oricioase, s-a aliniat
încredere la startul
rimăverii speranțelor
astre ...

Foto: Paul ROMOSAN

Începînd
cu acest
număr:
„serialul“

**TRUP
FRUMOS
ȘI
SĂNĂTOS**

(deschideți
revista la pagina 19)

SPORT

MARTIE 1969

5

Un cuplu de... argint: boberii români Ion Panțuru (stinga) și Dumitru Foțșeneanu. La campionatele mondiale de bob care au avut loc în Statele Unite, la Lake Placid, cei doi sportivi au confirmat valoarea bobului românesc, reușind să se claseze pe locul II în compania celor mai buni boberii din lume.

Această figură relaxată, în ciuda efortului depus, aparține sportivului norvegian Dag Fornæss, campion mondial absolut la patinaj viteză. Iată-l pe excelentul Dag în cursa de 5 000 m.

81—80 după prelungiri! Partida de baschet din campionat dintre Politehnica București și Politehnica Galați a oferit spectatorilor o luptă dramatică, echipa învingătoare fiind cunoscută abia după prelungiri. Mai... norocoși, studenții bucureșteni au câștigat cu 81 la 80.

Pe gheața patinoarului Tivoli, din Ljubljana (Iugoslavia), unde au loc partidele din grupa B a campionatului mondial de hochei, a evoluat și echipa noastră reprezentativă. Din nefericire, datorită rezultatelor slabe din partidele de la început, speranțele care se legau de evoluția hocheiștilor noștri vor trebui aminate cu încă un... an, cînd, la București, va avea loc următoarea ediție a competiției.

În fotografia, echipa României și Anton Biro, cel mai activ înaintaș român.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE. UNIȚIV!

SPORT

REVISTĂ ILLUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 5 (244)
MARTIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redacțional: Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHİ (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehoredactor); Gheorghe RANETTI (corector); Nicolae MĂRĂȘESCU, Paul OCHIALBI (colaboratori permanenți).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-2, Sectorul 1. Telefoane: 11-91-13 și 11-10-95. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în loturile și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scintila»

43 906

Acum, în «sferturile» C.C.E.! Voleibaliștii de la Steaua București au mai făcut un pas spre trofeul atât de mult dorit — Cupa Campionilor Europeni. Învingând echipa maghiară Csepel din Budapesta (3—0 la București și 3—0 la Budapesta), Steaua s-a calificat în sferturile de finală. Îi dorim succes în continuare!

În fotografie, Martin Rauch atacă irezistibil pentru Steaua.

Pițitul de la Predeal au găzduit prima ediție a Cupei U.A.S.R. la schi. 300 de studenți și-au disputat înțietatea în cadrul acestei competiții, care de la debut s-a bucurat de succes. Tineri din 12 centre universitare au răspuns la inițiativa laudabilă a Uniunii Asociațiilor Studențești. Iată defilarea sportivilor participanți la tinăra competiție studențească căreia îi urăm să devină tradițională.

ÎN LOC DE FOTO- GRAFII

Am fi vrut să vă prezentăm aici o imagine a «Sălii de sport a asociației sportive Voința» din Buzău, o sală spațioasă, amenajată cu ceva timp în urmă și în care se pregăteau indeobște boxerii.

Firma de deasupra ușii a rămas, dar în sală am întâlnit rânduri de scaune ca la cinema. Sala de sport s-a transformat în sală de ședințe! Din pereți se întindeau spre noi — implorind parcă milă — brațele de fier de care se atârnau înaintea sacii de antrenament, pucing — urile. Ni s-a spus că, la... nevoie, scaunele se strâng într-o parte și se face loc și pentru antrenamente. Dar un om care iubește sportul ne descria și un program de ședințe: luni — frizerii, marți — cizmarii, miercuri — instalatorii de apă, joi — fotograful, vineri — reparatorii de radio și televizoare, sâmbătă — cooperatorii meșteri în automobile etc. Așa că...

Știți care a fost una dintre cele mai discutate probleme în plenary Consiliului județean pentru educația fizică și sport din după-amiaza acelei zile? Tocmai necesitatea unei săli de sport în orașul reședință de județ, pentru numeroșii talente tinere din localitate. Este, într-adevăr, o necesitate. Dar pînă se va construi una, desființăm și ce avem? Mai ales că sala de la Voința nu e singurul caz de defecțare a unor spații bune pentru pregătirea sportivilor buzoieni.

Ce părere are asociația Voința? Că în plenară nu a fost reprezentată la cuvînt.

M. COSTEA

Vă prezentăm cea dintîi echipă campioană a României la judo: Rapid București. De la stînga la dreapta — Gheorghe Donciu (antrenor), Adrian Vulgaris (56 kg), Dan Georgescu (63), Vasile Gheorghe (70), Cristian Lascu (80), Viorel Tosun (93), Deciu Lepădat (+93). O fi, oare judo-ul mai ușor decît fotbalul?...

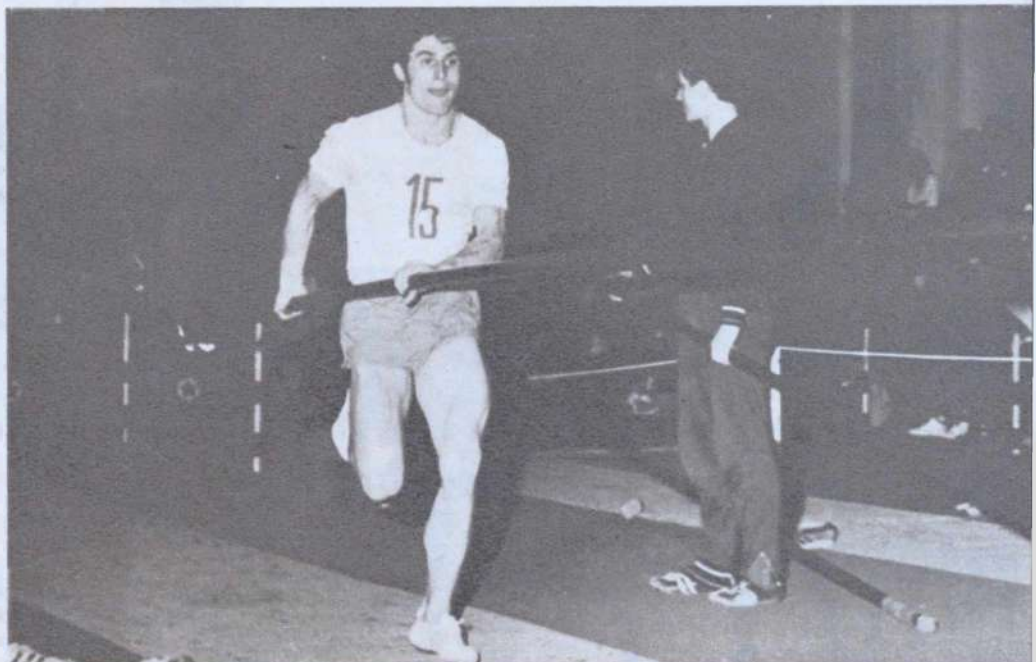
Echipa noastră campioană feminină la baschet a părăsit Cupa Campionilor Europeni. Fetele de la Politehnica București nu au putut rezista atacurilor baschetbalistelor pragheze de la Sparta, pierzînd acit în tur cît și în retur. În imagine o fază din meciul disputat la București și pierdut cu 61—63.

În numărul viitor, în obiectiv **ATLETISMUL**.

8 PAGINI rezervate fotoreportajelor cu eroii stadioanelor noastre aflați în lupta cu secunde și metrii.

„Aripi”

LA ORA BELGRAD

DINU PIŞTALU, primul prăjinist român victorios mai sus de 5 metri, pe teren acoperit. El vizează 5,15 m, ca și predecesorul său Petre Astafei, ca și succesorul său Cristian Ivan.

Din capul locului, precizăm: e vorba de atletism, de atletismul nostru, de atleții cu... aripi, adică de săritori, pentru că ei s-au afirmat cel mai mult — cantitativ și calitativ — în competițiile de sală din actualul sezon. Chiar dacă nu au însemnat în totalitatea lor recorduri naționale, ca de pildă cel al triplușaltistului Carol Corbu, rezultatele săritorilor au fost mai bine cotate, în comparație cu acelea ale sprinterilor pe plat sau pe obstacole, ale aruncătorilor de greutate. Unele dintre aceste rezultate, la data când au fost produse, au constituit cele mai bune performanțe mondiale ale anului: 2,16 m la înălțime — Șerban Ioan, și 16,37 m la triplușalt — Carol Corbu.

De altfel, după «internaționalele» pe teren acoperit, care au succedat «naționalelor», federația de specialitate a întocmit o listă — ce e drept, destul de provizorie — pentru «europenele» de la Belgrad. Dar nu numai provizorie, ci și destul de lungă: Carol Corbu — triplușalt; Șerban Ioan — înălțime; Dinu Piştalu — prăjină; Nicolae Ferța — garduri; Dan Hidioșanu — garduri; Csaba Dozsa — înălțime; Virginia Bonci — înălțime; Petre Astafei — prăjină; Vasile Dumitrescu — triplușalt; Doru Bădini — lungime; Marghiolita Matei — înălțime; Aura Petrescu — sprint; Tamaș Szabo — sprint; Elena Mirza — garduri și lungime; Cristian Ivan — prăjină; Alina Popescu — lungime; Valeria Bufanu — garduri; Vasile Sărucan — lungime; Mihai Zaharia — lungime. Față de anii trecuți, când săream într-un picior de bucurie aflând că la Dortmund triplușaltistul Șerban Ciocină a devenit campion și recordman european pe teren acoperit, acum prezentăm o listă cât un pomelnic (din care ar mai fi putut face parte, dacă

antrenorii respectivi ar fi consimțit, Ecaterina Nourescu și Mariana Goth). În această «listă-pomelnic» predomină săritorii (triplușaltistii, lungimiștii și înălțimiștii). Dar spuneam mai sus că lista purta la data alcătuirii sale mențiunea de «provizorie». Se prea poate ca, în clipa în care cititorul parcurge aceste rânduri, situația de pe teren să nu mai concorde cu aceea de pe hirtie, adică locul nostru prezent la Belgrad să fie mai puțin numeros decât cel prevăzut inițial. Federația de atletism (cum ne-a comunicat antrenorul federal adjunct Nicolae Mărășescu) a împărțit pe cei aproape 20 de atleți în trei grupe: grupul primilor 7; grupul următorilor 9; grupul ultimilor 3. Definitivarea făcându-se după închiderea ediției, s-ar putea ca autorul articolului de față să fie pus în situația de a pronunța «sub rezervă». Împărțirea în aceste trei grupuri ar putea să atragă federației o serie de critici, că nu e capabilă să hotărăască decât în ultimul moment, că sufli și în iaurt, că mai bine să îndure critica de a nu fi dus la Belgrad pe cutare și pe cutare, decât de a fi dus pe cutare și pe cutare. Desigur, și asta-i o politică, o politică ce nu s-a soldat cu rezultate proaste în Mexic: patru medalii (două de aur, două de argint).

Autorul articolului de față, cînd l-a redactat, a fost călăuzit de altă idee, decât aceea de a sufla în iaurt, cu coate că s-a ars cel puțin o dată! A gândit așa: Carol Corbu, care anul trecut a reușit să îngroașe rîndurile triplușaltistilor români cu performanțe peste 16 metri, de la cifra de 2, la cifra de 3, izbutește în noua sală de atletism de la Centrul «23 August» un loc întâi în ierarhia mondială a anului, cu 16,37 m. Antrenorul său, prof. Baruch Elias (și antrenorul lui Șerban Ciocină—Metalul, și antrenorul lui Mihai Zaharia—Rapid), a refuzat să se pozeze alături de excelentul său elev, Carol Corbu—Steaua. Din modestie sau, poate, din nemulțumire: unii susțin că stofa cea mai bună de triplușaltist ar avea-o Corbu; poate că Baruch (sau «baronul», cum i se spune în lumea atletismului nostru) așteaptă, așteaptă tonificarea lui Corbu, așteaptă pista de tartan, așteaptă dincolo

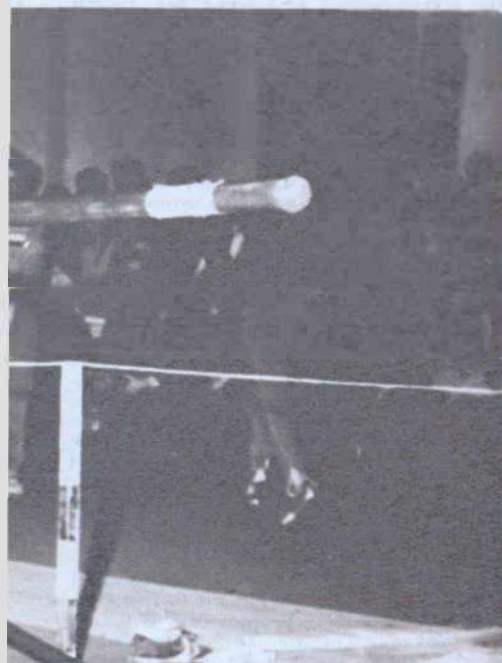
ȘERBAN IOAN privește, poate, spre 2,17 m, spre 2,18 m, spre 2,19 m... Sînt treptele progresiei aritmetice, pe care speră să le urce pentru a admira peisajul zonei... alpine de dincolo de 2,20 m.

'69

ILUI

VASILE SĂRUCAN, recordman pe teren acoperit la lungime: 7,68 m. Este primul nostru săritor căruia i se pregătește primirea în familia celor cu indicativul *»peste 8 metri*.

dincolo de 2,20 m. Virginia Bonci, care a decepționat la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, unde a rămas sub stratul de 1,70 m, e hotărâtă să-și plătească datoriile. Antrenorul său, tot Costel Dumitrescu, mizează pe o chestiune de tehnică, pe o chestiune de amănunt, pe un șurub. Dacă se va rezolva, Virginia Bonci își va putea deschide petalele cit de curînd dincolo de 1,80 m. Dar, din nefericire, în ajunul plecării, Virginia s-a accidentat la coloana vertebrală. Așa că proiectele... abia la vară-toamnă! Dinu Piștalu, prăjinistul prea puțin băgat în seamă, nici chiar atunci cînd a dus recordul țării pe teren acoperit la 5,01 m, n-a fost felicitat decît de unchiul său, care l-a îndemnat să devină dinamovist. Dinu Piștalu, care în urmă cu cîțiva ani a fost categorisit de cei de la federația de specialitate drept un «non-talent», un «plafonat», un «n-are ce mai căuta în lot», a devenit «numărul 1» al României. I se întrevăd posibilități și talent care să-l ajute să-și îndeplinească norma de 5,15 m pentru «europenele» în aer liber de la Atena. Și, tot așa, venind vorba de Grecia, se speră ca Dinu, omul fără gabarit de prăjinist, să-l ajungă din urmă și să-l întrecă în cea mai bună performanță pe idolul atletismului din patria vechilor Olimpiade — Hristos Papanikolau (acest atlet datorează progresele sale la prăjină nu școlii grecești, ci atletismului din universitățile americane, unde e student). Petre Ascafei a ajuns să fie în situația de a-i spune (în gînd) lui Dinu Piștalu: «De mă voi scula...» Oricum, e foarte bine că în atletismul nostru de performanță încep să se contureze rivalitățile, nu la nivel de cicluri de campioni, ci la nivel de performanță. La înălțime: cine va ajunge primul la 2,20 m? Șerban Ioan sau Csaba Dozsa? La triplu-salt: cine ajunge primul să-i bată recordul lui Șerban Ciocîhină — Carol Corbu sau Vasile Dumitrescu? La înălțime femei: cine va ajunge prima la 1,80 m — experimentata Virginia Bonci sau pînă mai ieri necunoscuta gălățeană Marghiolița Matei? La prăjină: Petre Ascafei îl va învinge, în mult dorita revanșă, pe Dinu Piștalu, mai sus de 5,20 m?

Evident, chiar dacă autorul articolului se ocupă de «aripile», e păcat să treacă cu vederea fierberea pe culoarele cu și fără garduri. Și aici sînt rivalități: Nicolae Perțea sau Dan Hidioșanu la 50 m garduri? Ecaterina Nourescu sau Aura Petrescu, la 50 m

plat? Valeria Băfanu sau Elena Mirza la 50 m garduri? Și așa mai departe, pînă trece sezonul rece și intrăm, iarăși, sub marea cupolă a cerului. De fapt, fără nici cea mai mică intenție de a minimaliza importanța atletismului pe teren acoperit, adică — chipurile, tactic — de a scuza eventualele eșecuri la «europenele» de sală de la Belgrad, atletismului i se pune coroana de rege numai în aer liber. Jocuri Olimpice pe teren acoperit, la atletism? Nu! În aer liber? Da! Valoarea atletismului pe teren acoperit o măsurăm după performanțele în aer liber.

Autorul articolului nu are nici un fel de emoții că ar greși cu vreun pronostic, dacă e vorba de aruncătorii de greutate. La «europenele» pe teren acoperit de la Belgrad nu participă nici un aruncător, nici o aruncătoare din țara noastră. Pe cînd și aici rivalități? Dacă acolo unde se obțin medalii olimpice, medalii europene, federația de specialitate nu este privată de laude, de onoruri, de ce acolo unde nici nu ne putem gîndi la așa ceva, federația de specialitate îi numește precis pe antrenorii din vina cărora anumite probe stagnează, în loc ca aici să nu fie privată de ceea ce i se cuvine?

Să stăm cu pumnii strînși, stimați cititori, pentru ai noștri care-și verifică potențialul acum la Belgrad, pentru anul acesta și pentru cei ce urmează, pînă în 1972.

Să sperăm că, cel mai tîrziu la anul, îi vom putea coopta în «clubul aripilor» și pe unii sprinteri, cum ar fi Tamaș Szabo din Satu Mare. Demifondista Ileana Silai din Cluj are deja state de serviciu în acest club simbolic. La fel și sulițașă Mihaela Peneș și discobola Lia Manoliu. Nema mai vorbind de «aripa» 100% Viorica Viscopoleanu (accidentarea a ținut-o departe de starturile la lungime în acest sezon de iarnă, peste care se aștern acum petalele ghiocilor; să-i dorim revenirea cit mai curînd, chiar în sezonul lălelelor!).

La începutul acestui an am afirmat într-un articol că atletismul românesc a pășit în cea de a XX-a Olimpiadă cu dreptul. De-ar fi și ora Belgradului pentru «aripile» '69 într-un ceas bun!

Horia CRISTEA

de 17 metri. Șerban Ioan, component al trupei de săritori condusă de prof. Constantin Dumitrescu, trupă care asigură numerele tari și de calitate în concursurile de atletism, speriat de apariția lui Csaba Dozsa și de unele greșeli tehnice personale, s-a pus pe perfecționare. S-a pus cu parul pe recorduri: și pe-alea coapte, și pe-alea care mai puteau să stea — potrivit unei călduțe obișnuințe — la copt. Șerbănică se gîndește acum că ștacheta e prea jos, ieri, se gîndea că-i prea sus. Cu toți ne gîndim la sticla de șampanie pe care o vom desfunda la 2,20 m. Zoltan Szabo, fostul recordman al României la prăjină, la aceea de metal, antrenorul lui Csaba Dozsa, îl «inveninează» pe Costel Dumitrescu, dîndu-i să înțeleagă că dopul de la sticla cu șampanie va zbura încăl la Tîrgu Mureș și, apoi, la București. Din ciocnirea acestor prieteni — antrenori și atleți — va ieși, cu siguranță, saltul

DAN HIDIOȘANU (în stînga), cel mai bun alergător pe distanțele scurte cu garduri, dar cel mai bun împreună cu Nicolae Perțea (absent din fotografie).

Cele mai puternice cupluri ale atletismului nostru masculin: CSABA DOZSA, antrenorul CONSTANTIN DUMITRESCU, antrenorul ZOLTAN SZABO, ȘERBAN IOAN. Cele două «aripi» (aripi și în poză) sînt de mare nădejde...

TAMAȘ SZABO, sprinterul nostru cu cel mai mare credit de... viitor. În viitorul sezon în aer liber, în viitorul an...

CAROL CORBU, urmașul de fapt al lui Șerban Ciocină, la triplusalt. Performanței sale de 16,37 m — cea mai bună din lume, la ora aceea — i se asociază o suită întreagă, care să-l ducă în preajma lui «17», dincoace cu puțin, dincolo cu puțin sau mult...

Marginalii la „Europene”

La ora cînd citiți aceste rânduri, campionatele europene de sală sînt în curs de desfășurare. În acest fel, devine foarte îngrată o trecere în revistă, cu două săptămîni înaintea, a ceea ce va fi la Belgrad. Este cu atât mai dificil, cu cît este vorba, în general, cu mici excepții, de probe scurtate, de ștafete neutilizate în marile sezoane, de necunoașterea adaptabilității la lemnul care înlocuiește zgura sau tartanul și, în fine, de interesul manifestat pentru sală de unii dintre competitorii de bază ai anului 1968. Să încercăm, totuși.

Astăzi, este cunoscut faptul că se țin evidențe precise, deși nerecunoscute de F.I.A.A., a recordurilor mondiale și europene pe teren acoperit. Listele lor au apărut în mai multe rânduri, astfel că nu vom mai reveni asupra lor. Ceea ce considerăm necesar a preciza este că «europenele» de la Belgrad vor duce, după părerea noastră, la doborîrea a șapte recorduri mondiale (bărbați — 50 mg, triplusalt, 3 000 m; femei — 50 mg, greutate, 400 m, 800 m) și, în plus, a încă cinci recorduri europene (bărbați — 400 m, 800 m, prăjină, lungime, greutate).

La bărbați, probele de sprint vor fi lipsite de prezența celui mai bun alergător — Roger Bambuck. Cine se va impune, este foarte greu de presupus. Cine va prinde cel mai bun start are, în orice caz, o șansă în plus. Poate, Sapaea (U.R.S.S.), poate Svaby (Cehoslovacia), poate Schelter, Eibstoser (ambii din R.D.G.) sau Wücherer (R.F.G.). Sau vreun outsider, căci la 50 m este cu totul altceva decît la 100 m. La 400 m, dacă va fi prezent, vest-germanul Jellinghaus are prima șansă, deși Badenski a devenit un specialist al tururilor de 150 m. Un cuvînt greu de spus îl vor avea, probabil, Zerbes (R.D.G.) și Werner (Polonia). În cele trei probe de demifond — cursă deschisă: 800, 1 500, 3 000. Tactica va juca rolul principal. La 800 m opinăm pentru Adams (R.F. a Germaniei), Plachy (Cehoslovacia), Fromm (R.D.G.), Carter (Anglia), la 1 500 m — Tummier (R.F. a Germaniei) și De Hertoghe (Belgia), iar la 3 000 m — Diersner (R.D.G.), Wadoux (Franța) și Norpoch (R.F. a Germaniei).

Singura probă de garduri, jumătatea lui 100 m, va avea un super-favorit: Eddie Octoz (Italia). În mod normal, el nu poate scăpa victoriei, deși nivelul valoric al lui Trzmiel (R.F. a Germaniei), Nadenicek (Cehoslovacia) a crescut considerabil. Va surprinde, poate, faptul că în tot cuprinsul acestui material nu facem nici o referire la atleții noștri. De ei se ocupă în cadrul unui material special, colegul Horia Cristea. Astfel că să continuăm cu... adversarii noștri.

Înălțimea va fi iarăși un concurs de nervi tari. Poate, Gavrilov va reuși să se impună, dar Saint Rose (Franța), Spielvogel (R.F. a Germaniei) și încă cîțiva săritori cu 2,14—2,16 au șanse aproximativ egale. La prăjină trei săritori se detașează: Nordwig (R.D.G.), Schiprovski (R.F. a Germaniei), Bliznațev (U.R.S.S.). Tot un trio va decide, probabil, problema primului loc la lungime. Dar cu alți actori: Ovanesian (U.R.S.S.), Davies (Anglia), Bear (R.D.G.). Dacă va fi prezent, finlandezul Pousi poate cuceri două medalii, atît la lungime, cît și la triplu. În orice caz, la această din urmă probă, mult așteptatul Viktor Saneov — la concursul de la București (la care nu a făcut deplasarea, în ultima clipă anunțînd telefonic aeroportul, unde avea cumpărat biletul, că este bolnav de gripă) — are prima șansă. Dar să nu-l uităm nici pe Geatila (Italia) și Dudkin (U.R.S.S.). În sfîrșit, greutatea va fi, probabil, martora unui rezultat de peste 20 m cu Gușcin (U.R.S.S.) Birlenbach (R.F. a Germaniei), Hoffman (R.D.G.), în rolurile principale.

La femei lucrurile par ceva mai simple. Dar aceasta numai la prima vedere. La 50 m — Samotasova (U.R.S.S.) are prima șansă, dar Glezkova (Cehoslovacia) și Telliez (Franța) sînt adversare de temut. De remarcat că Sewinska (Polonia) va lipsi, după toate probabilitățile, de la start. La 400 m, neașteptata campioană olimpică Besson (Franța) va câștiga, probabil, dacă va participa. Dacă nu, atunci, poate, Board (Anglia), Burda (U.R.S.S.), Simpson (Anglia) sau Hoeven (Olanda). Luptă deschisă la 800 m. Fără Silai și, probabil, Bră Nikolic, victoria și-o vor decide, ș-ar putea, Board, Gommers (Olanda), Schmidt (R.D.G.) și Burnelek (R.D.G.). Premieră mondială la garduri, pe noua distanță într-un concurs de mare amploare.

Rita Schmidt (R.D.G.) va încerca să dovedească că Mexico a fost un vis urît, dar Okorokova (U.R.S.S.), Reskova (Cehoslovacia) vor fi și ele prezente. La lungime, fără Viscopoleanu și fără Sewinska, Sherwood (Anglia) și Talișeva (U.R.S.S.), precum și Barthelsen (Norvegia) au cele mai mari șanse de victorie.

Și, pentru a încheia, să notăm că victoria lui Gummel nu poate fi pusă la îndoială, la greutate.

Dar, să așteptăm întrecerile pentru a vedea în ce măsură pronosticurile noastre se adevăresc.

Nicolae MĂRĂȘESCU

JUDOCANII

de la

I.O.R.

2

Echipa de judo pe care v-o prezentăm în pagina de față activează pe lângă asociația sportivă de la Întreprinderea Optică Română și a luat ființă în primăvara anului 1962. Inițiatorul acesteia a fost antrenorul inginer Liviu Urmă, un neobosit și pasionat propagator al judo-ului și, totodată, un foarte bun cunoscător al procedeelelor de luptă.

Echipa cu care a pornit la drum Liviu Urmă era formată din aproximativ 30 de sportivi, în mare majoritate recrutați din rândurile muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor întreprinderii. În scurt timp, vrednicul antrenor și-a lărgit însă sfera de selecție, în secție reușind să recruteze noi cadre, de data aceasta elevi și studenți, triați dintr-un mare număr de tineri, fapt care i-a dat posibilitatea să aleagă elementele cel mai bine dotate și cu reale perspective de progres.

Antrenamentele sportivilor din secție au avut și au loc cu o mare regularitate și de la ele nu se admit absențe. Așa se explică cum într-un timp relativ scurt tinerii judocani de la IOR au început să progreseze (în judo e-

xistă 7 centuri: albă — pentru începători și apoi în ordine: galbenă, portocalie, verde, albastră, maro și neagră), cițiva dintre ei ajungind să cucetească centura portocalie.

Prima competiție de judo a sportivilor de la I.O.R. a avut loc în anul 1963, cind aceștia s-au întâlnit cu o formație de luptători din Franța. Întâlnirea s-a încheiat, bineînțeles, în favoarea oaspeților, sportivi cu state de serviciu mai vechi, mai experimentați. Acest fapt nu i-a descurajat însă pe băieți. Muncă, multă muncă, perseverență și iată cum în anul 1968, o parte dintre elevii antrenorului Liviu Urmă reușesc să se impună printre fruntașii pe țară ai acestei ramuri de sport. Este vorba de Mircea Petrescu, Sorin Stănescu, Dinu Cristof, Vasile Nicolae, Eugen Gheorghe, Ilie Gheorghe ș.a.

În prezent secția de judo a I.O.R. cuprinde 20 de sportivi avansați, o grupă de 16 juniori, precum și 20 de fete care se inițiază cu multă ambiție și cu succes în tainele acestui frumos și util sport.

Aurel AMBROZIE

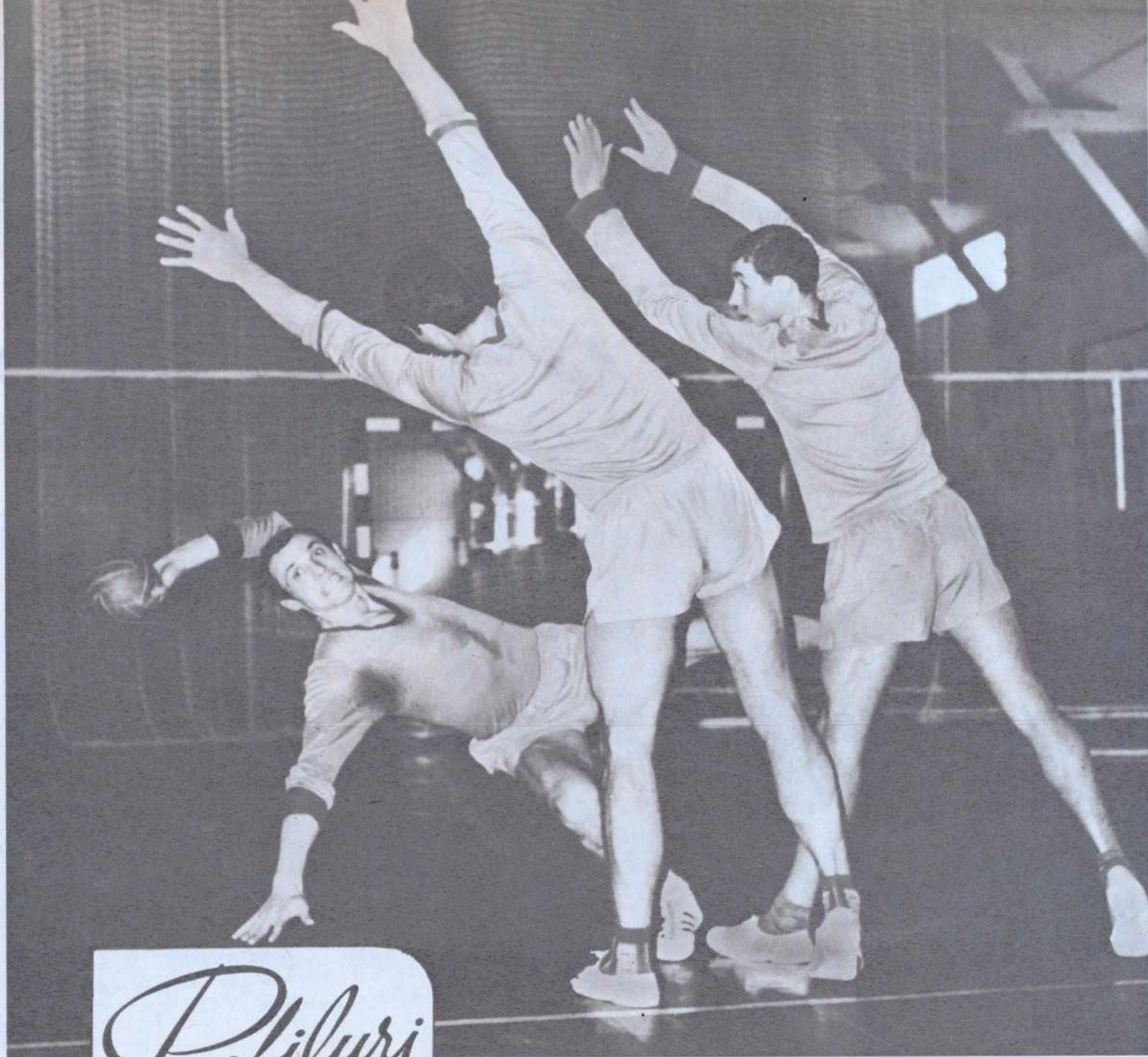
3

1. Katograma — în stil de autoapărare — roată mare peste umăr, executată de antrenorul Liviu Urmă și elevul său Ilie Gheorghe.

2. Exerciții de salturi (salt pe spate).

3. Iată la lucru și fetele. Ele execută procedeul Seoi Naghe Ipon.

Profiluri
SPORT

Multă muncă, repetarea pînă la automatizare a procedeeelor tehnice — iată «secretele» performanțelor lui Gheorghe Gruia.

Cine ești dumneata, Gheorghe Gruia?

Un splendid atlet de 1,92 m înălțime și 90 kg greutate, o figură de copil, doi ochi mari, negri, veșnic mirați și întrebători. Acesta-i, creionat în câteva cuvinte, Gheorghe Victor Gruia, handbalistul «nr. 1» al României, jucător la Clubul Steaua București.

Mă afluam deunăzi la el acasă, la un pahar cu... sirop de brad (fără glumă), rugindu-l să-mi povestească cîte ceva din activitatea sa sportivă. Foarte amabil și cu o avalanșă de date și amintiri precise, maestrul

emerit al sportului Gheorghe Gruia s-a executat. Erau de față soția — Sanda — bibliotecară la Clubul Steaua și fetița lui, Andreea-Sanda în vîrstă de 1 an și trei luni, căreia îi apăreau primii dinți și care, din această pricină, ne-a însoțit în discuție cu incurajări foarte sonore. În această atmosferă am deschis «cubul întrebărilor».

— Dacă prezentul tău sportiv este mai cunoscut, cred că activitatea din trecut prezintă mai multe semne de întrebare pentru iubitorii sportului

din țara noastră. Poți să ne spui cîte ceva despre începuturile activității sportive?

— În 1957 am absolvit liceul Dimitrie Bolintineanu, iar în 1960 am terminat, cu gradul de locotenent, școala de ofițeri. Am început să fac sport încă din liceu și am continuat în școala militară. Am practicat atletismul și anume dîscul și greutatea, apoi handbalul în 11 și voleiul, în care — se spune — am dovedit aptitudinî. În perioada

1958—59, la Spartachiada militară pe țară, devin dublu campion la triplu salt și greutate, cu cele mai bune rezultate: 13,65 m și respectiv 12,40 m. La Spartachiada școlilor militare din 1958, care s-a ținut pe fostul stadion C.C.A., am fost văzut de profesorul Tărchilă (actualul antrenor federal la volei) care, intuind probabil în mine un voleibalist, a obținut aprobarea de a fi cooptat în lotul echipei C.C.A.

— Așa ai ajuns voleibalist de per-

formanță?

— Sigur, am participat și la o deplasare peste hotare, în martie 1961, la Spartachiada armatelor din țările socialiste, la Ulan Bator, în R.P. Mongolă.

— Este interesant să aflăm felul în care ai făcut trecerea de la voleiul de performanță la handbal.

— Pot să vă povestesc chiar amănunțit acest lucru.

— Te rog!

— Într-una din zilele de la sfârșitul verii lui '61 aveam antrenament în strada Uranus între orele 18—20. Am venit pe la ora 17, m-am echipat în trening și am asistat la antrenamentul handbaliștilor clubului nostru, care se desfășura mai devreme. La sfârșitul antrenamentului, profesorul Ioan Kunst-Ghermănescu vroia să organizeze un meci la două porți însă și-a dat seama că-i lipsește un om pentru ca echipele să fie complete. S-a îndreptat spre mine și a început următorul dialog:

— «Tinerule, ești la clubul Stea-ua?»

— «Da, dar la volei.»

— «Nu vrei să te încălzești puțin?»

— «Ba da!»

— «Ai mai jucat handbal?»

— «Da, dar în 11.»

— «Ce ești?»

— «Stingaci.»

— «Atunci treci pe extrema dreaptă. Dai pase și fugi înapoi. Adică!»

A început meciul. 1, 2, 3 atacuri, nu m-a mai răbdat inima, am pătruns în centru, am tras ca la volei, cu bătaia pe ambele picioare. Rezultatul: primul șut în spalierele din spatele porții, care s-au rupt pur și simplu de forța loviturii. Am simțit cum privirile jucătorilor se încrucișau, îndreptându-se spre profesor, pe fața căruia apăruse un zîmbet. La invitația profesorului Kunst-Ghermănescu: de a trece la handbal, am spus că mă voi mai gândi. Timp de gândire? Doar câteva luni și la 28 decembrie, în același an, am și susținut primul meci în «Cupa de iarnă» contra Rapidului, mar-

Aspect de la unul din numeroasele meciuri internaționale la care a luat parte eroul reportajului nostru. Frumusețea plastică a imaginii crează o senzație de zbor, de perfecțiune.

cind și câteva goluri. Cronicarii m-au socotit un element de perspectivă. Așa a început ascensiunea.

— Cititorii noștri ar fi poate curioși să afle principalele piscuri currite în decursul carierei.

— Chiar în primăvara lui '62 sînt chemat la lotul de tineret, pentru ca în iarna lui '62—'63 să particip la campionatele mondiale studențești din Suedia, un-

de «luăm» locul 3. 1963 este anul consacării mele în reprezentativa de seniori: particip la turnee în Austria, Franța, R.D.G., cu «echipa de aur», alături de Hnat, Ivănescu, Moser, Nodca, Redl. În 1964, la Praga, cîștigăm titlul mondial — joc în toate meciurile și «dau» 13 goluri. În 1966 susținem un turneu în țările nordice. La campionatele mondiale din Suedia (1967) unde România a ocupat locul 3, am fost declarat cel mai bun jucător de către ziariștii prezenți la meciuri. Mi-au spus «Eusebio al handbalului». În semifinala cu Cehoslovacia am marcat 11 goluri, iar în meciul pentru locul 3 cu U.R.S.S. — 12.

Și cu echipa Steaua am cunoscut mari satisfacții. Am cîștigat C.C.E. în 1968, învingînd în finală pe Dukla Praga, precum și Spartachiada armatelor din țările socialiste, în finală întrecînd pe aceeași Dukla. În total am obținut un titlu mondial și un «bronz» la seniori, locul 1 în C.C.E., un loc 2 și un loc 3 la echipele studențești și trei titluri de campionat republican.

— Te felicit! E un bilanț excelent! Poți să-mi dai acum câteva indicații despre felul cum vă pregătiți în cadrul lotului pentru campionatele mondiale din 1970 din Franța și, în perspectivă, pentru Jocurile Olimpice de la München din 1972?

— În primul rînd, pentru a obține calificarea la J.O. din 1972, de la München, trebuie să ne clasăm pe unul din primele opt locuri la campionatul mondial din Franța, lucru perfect realizabil. Pentru aceasta s-a format un lot de perspectivă în care elanul și ambiția unor Kissid, Speck, Gațu, Gunesch, Goran, Penu, se îmbină cu experiența și maturitatea «veteranilor» Oțelen, Iacob și Costache Mîrcea II. Se caută cea mai bună formulă de echipă, se participă la numeroase meciuri și turnee

internaționale, cum a fost cel din 1968 (cîștigat de altfel) de la Gdansk. Accentul se pune pe omogenizare și pe o concepție tactică precisă în cadrul lotului. După părerea mea, baza pregătirii rămîne tot echipa de club. La începutul lui martie a.c. luăm parte, alături de R.F.G., Franța, Spania și Cehoslovacia, la un turneu în Franța. Sînt ferm convinși că vom face o figură frumoasă în 1970 și, de ce nu, cu o pregătire minuțioasă și o dăruire totală vom putea să recîștigăm titlul pierdut în 1967.

— Ce sfaturi dai tinerilor care doresc să-ți calce pe urme?

— Multă muncă, pasiune pentru sportul ales, curaj în fața oricărui adversar și, oricît ar părea de banal, un regim de viață sportivă.

— Ce proiecte de viitor ai și ce alte domenii de activitate te pasionează?

— Vreau să-mi iau Examenul de Stat la I.E.F.S. și, mai tîrziu, să mă înscriu la «Drept». De asemenea, m-ar bucura să pot juca măcar un meci în reprezentativă, alături de fratele meu Victor — inginer și handbalișt la clubul Universitatea București. Sînt un pasionat fotograf, iubesc poezia (Eminescu, Minulescu, Baudelaire), muzica ușoară, opereta, teatrul. Dar parcă cel mai mult iubesc tot handbalul!

I-am mulțumit lui Gheorghe Gruia pentru amabilitatea cu care mi-a răspuns la atîtea întrebări. Discuția ar mai fi continuat încă mult timp. Repet, este o plăcere să stai de vorbă cu un asemenea interlocutor, dar se făcuse tîrziu și el trebuia să fie în sala de antrenament a clubului Steaua. Marile performanțe nu admit nici o întîrziere, nici o abatere de la munca migăloasă de zi cu zi.

Alexandru SIMOC

Sportul a pătruns plin și în ambianța familială. Dovadă? Numeroasele fanioane și trofee sportive care se pot vedea pretutindeni în casa lui Gruia.

„U“ ȘI ELANURILE SĂRĂTOREȘTE

Puține dintre echipele noastre de fotbal au fost și sînt mai iubite decît Universitatea Cluj. Aceasta e și motivul pentru care mulți dintre iubitorii fotbalului nostru refuză să creadă că «U» împlinește 50 de ani în această toamnă.

Ce reprezintă, la urma urmei, «U» în povestea fotbalului nostru? Dacă privim palmaresul din pagina alăturată, ne dăm seama că «U» n-a bătut prea mult din cupele bucuriei. O singură victorie pînă la capăt, aceea din 1965, a încununat strădaniile unui întreg semicentener. E adevărat, de-a lungul anilor, «U» s-a apropiat de cîteva ori de victoria supremă, dar a pierdut prilejul, poate în virtutea unei filozofii pe care a cîntat-o cîndva un mare poet clujean, cînd a restrîns în cîteva cuvinte frumusețea visului neîmplinit: «*orică idee aplicată e un înger căzut*».

Bineînțeles că Universitatea Cluj e departe de acest dor de neîmplinire, dar istoria ei se confundă cu o asemenea idee. Echipă studențească prin definiție și structură, Universitatea Cluj a ridicat pe gazonul fotbalului nostru noțiunea de joc la superlativ. Pentru studenții clujești, fotbalul a fost întotdeauna doar un joc. Orice încercări de forțare a limitelor jocului a avut o reacție naturală din partea «sepcilor roșii» de totdeauna.

Fără îndoială că această stare de spirit nu poate fi aplaudată prin prisma **FOTBALULUI MARE**, care vizează întotdeauna vîrfurile performanței. La Cluj, însă, așa cum spuneam, visurile de mărire în fotbal au pătît întotdeauna în fața bucuriei de a juca, a unei bucurii deseori candidă, în care meșteșugul cuceririi victoriei a fost cu mare greutate deprins.

În ciuda acestei boeme perpetue, Universitatea Cluj a fost de foarte multe ori un partener (dar niciodată adversar) de temut pentru multe din echipele noastre averse de glorie. După cum vedeți în palmares, în primele rînduri, Ripensia însăși, care reprezintă în cel mai înalt grad noțiunea de **ECHIPĂ**, a suferit din greu în fața copiilor teribili ai Clujului.

Se spune deseori că o echipă universitară trece prin momente seismice odată la 5 ani, cînd unii pleacă, iar alții vin. Dacă cercetăm palmaresul și istoria, ne dăm seama că uneori această succesiune de tipul anotimpurilor își exercită într-adevăr legea. Cu toate acestea, Universitatea din Cluj, mai mult decît toate celelalte echipe universitare din țara noastră, a trăit deseori din elanurile unor oameni care au învins periodicizarea tehnicistă a celor 5 ani școlari.

Cei care au trăit 50 de ani alături de Universitatea Cluj susțin că «sepcile roșii» au avut pînă acum patru mari despărțitori de epoci. Este vorba de Gușă, despre care bătrînii spun că a fost unul din cei mai mari jucători ai fotbalului nostru, este vorba de Ștera, cel care avea să facă mai tirziu greu egalabila pereche Ștera-Albu, este vorba de dr. Mircea Luca, care se confundă de mult cu «U» cel de ieri, de azi și de totdeauna, este vorba, în sfîrșit de dr. Zoltan Ivansuc, una din mindirile artei fotbalistice de pe gazonul clujean, rămasă Clujului, la fel ca și Luca, pentru totdeauna.

Universitatea Cluj n-a fost niciodată o echipă de efort prelungit. Ea a trăit din elanurile dezlănțuite ale celor mai mulți, elanuri cărora spiritul metodic al unui jucător de tipul doctorului Traian Georgescu n-a reușit să le găsească albia.

Universitatea Cluj a învins și a pierdut cînd nu se aștepta nimeni. Pînă și victoria ei din «Cupa României» este rezultatul unor coincidențe de calendar, cînd studenții au găsit forma maximă prin legile hazardului.

«U» a încercat de cîteva ori să fie mai mult decît poate. A încercat să uite ceea ce este. A încercat, în ultimă instanță, să nu mai fie «U», jertfind minunata potcoavă neagră de pe piept: ei studențesc, în numele dorinței de a fi ceea ce niciodată nu va putea fi.

Universitatea Cluj va fi întotdeauna doar o campioană a elanurilor nestăvilite. Poate exista oare un titlu mai frumos?

Ioan CHIRILĂ

LEGENDA COPERTEI IV

CRETU Simion	30 aprilie 1949	1,76 m 73 kg
PEXA Werner	25 aprilie 1943	1,83 m 79 kg
MOLDOVAN Ștefan	9 ianuarie 1949	1,87 m 78 kg
SOLOMON Gh.	12 februarie 1938	1,83 m 75 kg
ANCA Dan	7 ianuarie 1947	1,82 m 72 kg
ȘOPTERIANU Ion	15 aprilie 1944	1,79 m 75 kg
UIFĂLEANU Alexe	12 octombrie 1947	1,75 m 71 kg
LICĂ Dumitru	10 decembrie 1948	1,72 m 59 kg
NESU Mircea	29 septembrie 1940	1,72 m 68 kg
OPREA Vasile	27 mai 1947	1,82 m 77 kg
BARBU Dorin	14 august 1946	1,76 m 67 kg

Avem în față 4 fotografii cu jucători care năvălesc pe coperta noastră. În cea mare îl vedem pe juristul Remus Ștefan, ultimul meci pe care a rezistat frământărilor din cadrul echipei de ieri. Dealtfel, Remus Ștefan și Mircea Ștefan sînt singurii jucători care gustă din cupa bucuriei supreme a Clujului balistic, «Cupa României» 1965».

În fotografiile mai mici îl vedem pe tinerii Coman, Florin Codrea, foști și viitori titulari ai lui «U».

Lotul «U», meciuri la Bungeu și Mustiștea. Cred că vă dați seama de ce clujeștii nu e complet. Dar să vedem...

LE LITE

ȘTEFAN CÎRJAN

La 10 mai, Ștefan Cîrjan, actualul antrenor al Universității Cluj, va împlini 60 de ani. Nimeni, însă, nu-i poate imagina în această vîrstă, mai ales atunci cînd se vorbește despre fotbal.

Ștefan Cîrjan se confundă, de fapt, cu istoria fotbalului românesc. A început să joace fotbalul în vîrstă de copil, parțind cu brio etapele pionierilor. A debutat ca senior în anul 1926 în echipa clubului Unirii Tricolor, club care a fost înființat din fuziune. Joacă în anul 1947. (Ultimele 10 ani Ștefan Cîrjan a fost antrenor și jucător în echipa Unirii Tricolor.)

«Fane» Cîrjan a fost un mare descoperitor de talente, iar el le-a îndrumat primii pași în fotbal. El se poate mândri cu nenumărați elevi care au devenit mari valori. Regretă că nu are la dispoziție un atac de vîrstă în care să poată pune în valoare Paraschiva-Constantin — Ozon — Dinulescu, care prezintă «cvarțetului» mîndria de a fi discipoli ai unui profesor și student al Unirii Tricolor.

Ștefan Cîrjan a preluat recent conducerea tehnică a Universității din Cluj. Se pare că, încă din start, s-a creat o frumoasă legătură sufletească între profesor și studenți. Să sperăm că uriașa experiență fotbalistică a lui Ștefan Cîrjan, dublată de recunoștința și încrederea în judecata lui bun simț în judecarea... balonului rotund, vor termina creșterea popularității fotbalului la studenții clujeni.

PALMAREȘUL ÎN CAMPIONAT...

1932/33	Locul 1 în grupa II (8 echipe) (Pierde dubla finală pentru titlul de campioană, cu Ripensia: 3—5 la Timișoara și 0—0 la Cluj).	12	8	2	2	24:15	18
1933/34	Locul 3 în grupa I (8 echipe)	14	8	1	5	33:17	17
1934/35	Locul 4 (12 echipe)	22	12	1	9	36:34	25
1935/36	Locul 12 (12 echipe)	22	7	2	13	29:53	16
1936/37	Locul 10 (12 echipe)	22	8	2	12	38:62	18
1937/38	Locul 6, grupa I (10 echipe) (Retrogradează în categoria B).	18	7	2	9	33:50	16
1938/39	Joacă în categoria B.						
1939/40	Joacă în categoria B și promovează în A.						
1940/41	Locul 12 (13 echipe) «U», care a jucat în acest campionat la Sibiu, n-a participat la ultimele etape, pierzînd prin forfait.	24	7	1	16	38:58	15
1946/47	Locul 9 (14 echipe)	26	11	3	12	54:47	25
1947/48	Locul 5 (16 echipe)	29	13	6	10	55:50	32
1948/49	Locul 12 (14 echipe) Retrogradează în categoria B.	26	7	5	14	31:50	19
1950	Joacă în B și promovează în A.						
1951	Locul 6 (12 echipe)	22	8	5	9	32:36	21
1952	Locul 5 (12 echipe)	22	7	7	8	24:23	21
1953	Locul 8 (11 echipe)	21	7	4	10	24:31	18
1954	Locul 5 (14 echipe)	26	11	6	9	32:32	28
1955	Locul 7 (13 echipe)	24	8	7	9	38:26	23
1956	Locul 12 (13 echipe) Retrogradează în B.	24	6	5	13	22:48	17
1957/58	Joacă în B și revine în A.						
1958/59	Locul 11 (12 echipe) Retrogradează în B, dar e reintegrată în A, în urma contopirii Rapidului cu TAROM.	22	2	11	9	23:36	15
1959/60	Locul 5 (12 echipe)	22	7	10	5	34:32	24
1960/61	Locul 4 (14 echipe)	26	12	5	9	48:44	29
1961/62	Locul 7 (14 echipe)	26	10	6	10	46:44	28
1962/63	Locul 4 (13 echipe)	27	11	7	9	42:44	29
1963/64	Locul 9 (14 echipe)	26	11	2	13	39:38	24
1964/65	Locul 7 (14 echipe)	26	9	6	11	40:38	24
1965/66	Locul 7 (14 echipe)	26	8	10	8	34:35	26
1966/67	Locul 6 (14 echipe)	26	9	8	9	31:30	26
1967/68	Locul 10 (14 echipe)	26	10	5	11	36:37	25

... ȘI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1933/34	Eliminată în finală:	0—5 cu Ripensia.
1934/35	Eliminată în optimi:	1—2 cu Ripensia
1935/36	Eliminată în semifinale:	2—4 cu Ripensia
1936/37	Eliminată în sferturi:	0—1 cu Ripensia
1937/38	Absență în optimi.	
1938/39	Absență în optimi.	
1939/40	Absență în optimi.	
1940/41	Absență în optimi.	
1941/42	Eliminată în finală:	1—7 cu Rapid.
1942/43	Eliminată în sferturi:	0—3 cu C.F.R. Tr. Severin
1947/48	Eliminată în optimi:	2—3 cu I.T.A.
1948/49	Eliminată în finală:	1—2 cu C.C.A.
1950	Eliminată în optimi:	1—2 cu U.T.A.
1951	Absență în optimi.	
1952	Eliminată în optimi:	1—2 cu I.C.O.
1953	Eliminată în semifinale:	1—2 cu I.T.A.
1954	Absență în optimi.	
1955	Absență în optimi.	
1956	Eliminată în optimi:	1—5 cu C.C.A.
1957/58	Absență în optimi.	
1958/59	Eliminată în optimi:	0—2 cu C.S.M. Baia Mare
1959/60	Eliminată în sferturi:	2—3 cu Dinamo Bacău
1960/61	Absență în optimi.	
1961/62	Absență în optimi.	
1962/63	Absență în optimi.	
1963/64	Absență în optimi.	
1964/65	CÎȘTIGATOARE. În finală, 2—1 cu Dinamo Pitești Echipa finalei: Moșu—Marcu, Georgescu, Grăjdeanu, Cîmpeanu — Al. Vasile, Neșu—Szabo, Ivansuc, Adam, Suci.	
1965/66	Eliminată în optimi:	1—3 cu Dinamo București
1966/67	Absență în optimi.	
1967/68	Eliminată în optimi:	1—2 cu Progresul, la rejucare.

ECHIPA SEMICENTENARULUI

(alcătuită de Titus Lucaci, secretar general al «U»)

SEPCI
SFERA GAIN
PETRU EMIL LUCA DAVID
PLOEȘTEANU GUGA
IVANSUC SEPI II SURLAȘIU

ECHIPA ULTIMILOR 25 DE ANI

(alcătuită de antrenorul dr. C. Rădulescu)

CRISTEA
MARCU CÎMPEANU
PETRU EMIL LUCA TRAIAN GEORGESCU
ROMAN MATEIANU
IVANSUC DASCĂLU CORACU

Dan Anca își onorează prezența de pe Wembley, lucrînd cu aceeași ardoare pe terenuri imposibile.

Foto: Paul ROMOȘAN

De la Rudy Wetzer la Pircălab

de Ioan CHIRILĂ

POVEȘTEA
ECHIPEI NAȚIONALE
DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO
1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

Astăzi încheiem perioada dinaintea de 1944 a echipei naționale. Anii 1942 și 1943 ai unsprezecelui nostru tricolor reflectă marile frământări politice ale Europei cuprinse de război. Echipa Germaniei domina continentul, mai ales datorită faptului că anexiunile teritoriale au fost urmate și de anexiuni... fotbalistice.

Finalul anilor 1942 și 1943 nu este strălucit. El demonstrează încă o dată că fotbalistul, ca și spectatorul, a scuzat din plin momentele grele ale istoriei. În același timp, circulația masivă a jucătorilor în cadrul echipei naționale nu-și putea găsi altă de curind albia.

În numărul nostru următor vom începe a doua serie a «micro-reportajelor» din trecut, luând startul în ziua de 30 septembrie 1945.

— 1942 - 1943

90. GERMANIA - ROMÂNIA 7-0 (1-0)

Beuthen, 16 august 1942

GERMANIA: Jahn—Janes, Miller—Kupfer, Soto, Sing—Burdenski, Decker, Walter, Wilimovski, Klinger.

ROMÂNIA: Pavlovici—Felecan, Negrescu—Simatoc, Wetzer III, Moldoveanu—Bindea, Marian, Constantinescu—Gracu, Iordache, Bogdan. A mai jucat Sonny Niculescu.

Au marcat: Walter (min. 44, 49, 55), Klinger (min. 60), Decker (min. 70), Walter (min. 82), Wilimovski (min. 85).

Arbitru: Mohler (Slovacia)

O nouă înfringere grea din partea puternicei echipe a Germaniei. De reținut, totuși, că echipa noastră a rezis-

cat pînă în penultimul minut al primei reprize. Apoi a venit obișnuita deprimare. De remarcat eficacitatea deo-

sebită a lui Fritz Walter, autor a patru goluri.

În general, echipa noastră a făcut un joc slab, manifestînd foarte mult oboseală nervoasă. Un exemplu pentru confirmarea stării de destrămare a echipei naționale: mijlocușul Moldoveanu, deși în gară, furat de o convorbire particulară, a pierdut trenul.

Pe deasupra acestor considerații, se simt dificultățile selecționerului în formarea echipei. Apar unele nume noi. Constatăm și o oarecare anomalie, așa cum susțin tehnicienii vremii: Iordache, o veritabilă extremă, a fost pus

să joace inter stînga, cedînd locul pe extremă lui Bogdan.

În ciuda scorului categoric, jocul a confirmat valoarea internațională a lui Marian.

Meciul de la Beuthen avea să fie, de asemenea, un trist cîntec de lebedă pentru cel care a fost incontestabil un mare talent al fotbalului nostru: Silviu Bindea. Cu jocul de la Beuthen, se încheie seria meciurilor cu Germania care, exceptînd întîlnirea de la Erfurt, a fost un permanent prilej de înfrîngerii grele.

91. SLOVACIA - ROMÂNIA 1-0 (1-0)

Bratislava, 23 august 1942

SLOVACIA: Reiman—Vanak, Kovaci—Porubski, dr. Chodak, Ujvari—Bolcek, Foeldes, Biro, Arpas, Luknar.

ROMÂNIA: Pavlovici—Felecan, Negrescu—Simatoc, Drăgan, Moldoveanu—Bogdan, Marian, Constantinescu—Gracu, Mihăilescu, Iordache.

A marcat: Bolcek (min. 15).

Arbitru: Fink (Germania).

Slovacii s-au revanșat la limită pentru înfrîngerea suferită cu un an în

urmă la București. A fost un joc strîns. Specialiștii vremii, martori ai întîlnirii,

sînt de părere că am fi putut să nu pierdem meciul, dacă înaintarea ar fi jucat mai viguros.

În cadrul tineriei echipe se remarcă pasarea lui Bogdan în locul lui Bindea pe extrema dreaptă.

Lipsa de vigoare manifestată de atacanții români împotriva masivei echipe slovace ar putea fi explicată, poate, și prin tempoul lent impus în general acțiunilor de către noul half centru al echipei naționale, Drăgan de la Sportul Studențesc. Jocul lui Drăgan semăna

oarecum cu cel al lui Kotormani, dar nu avea valoarea tehnică a predecesorului.

Meciul cu Slovacia a confirmat calitățile tehnico-tactice ale tinerilor fundași Felecan I și Negrescu.

O dată cu meciul cu Slovacia se reduce, după cum se vede, mica «normă» a echipei naționale pe anul 1942. După cum se poate constata, în anul 1942 echipa noastră națională a activat foarte puțin. Urmările aveau să se vadă mai tîrziu.

CINCI SĂPTĂMÎNI

S-a auzit primul fluier oficial al sezonului. S-au înegrit primele tricouri imaculate. Ghetele fotbalistilor s-au infipt în carnea terenurilor, săpînd ulcere lunare.

Intr-un cuvînt, a început **FOTBALUL!**

A fost un start greu. Un start pus sub semnul incertitudinii de sarabanda nesfîrșită a viscozelor mari și mici.

Avem în față cinci săptămîni. Doar cinci săptămîni. La capătul lor sintem așteptați la Atena, în cel mai important meci internațional al echipei naționale 1949.

Ce așteptăm de la aceste (numai) cinci săptămîni? Așteptăm ca fotbalistii noștri să confirme că cele (numai) 540 de minute ale campionatului, pînă la Atena, sint mai prețioase decît orice altă formă de pregătire.

Așteptăm ca fotbalistii noștri să confirme, bărbătește, ideea că trecerea la lucrul mai intens nu va rămîne doar o aventură experimentală.

Așteptăm ca fotbalistii noștri să ne arate că merită să joace, într-adevăr, într-un campionat de 30 de duminici.

Așteptăm ca toți cei susceptibili să se bată pe linia Atena-Lausanne să joace în aceste cinci săptămîni cu inima lingă tricoul clubului lor și cu ochii minții îndreptați spre tricoul tricolor.

Așteptăm ca toate stăvilele acestei ierni potrivnice fotbalului să rămîină doar o nălucire la lumina vie a primăverii...

92. ROMÂNIA - CROAȚIA 2-2 (1-2)

București, 11 octombrie 1942

ROMÂNIA: Pavlovici—Moldoveanu, Negrescu—Constantinescu, Grecu, Drăgan, Lupas—Beraru, Mihăilescu, Radu Florian, Filotte, Bogdan. Au mai jucat: Marian și Wetzer III.

CROAȚIA: Monsider—Brozovici, Dubač—Pukšet, Iazbinjek, Pleše—Zimmermanci, Wöfl, Kacian, Kodrnia, Eibek.

Au marcat: Zimmermanci (min. 9) Wöfl (min. 18), Radu Florian (min. 28), Bogdan (min. 65).

Arbitru: Atanasov (Bulgaria).

Un subtitlu sugestiv în «Gazeta Sporturilor»:

«Echipa română, constrînsă la un joc nefiresc și condusă cu 2-0, s-a regăsit complet, a renăscut odată cu renunțarea la sistemul de joc în WM și a egalat într-o repriză în care și-a depășit adversarul.»

Iată și un fragment instructiv din cronică:

«Întîlnirea a început favorabil echipei noastre, care a pierdut chiar în min. 4 o ocazie rară. Dar apoi, constrînsă să joace într-un sistem nepotrivit jucătorilor și temperamentului nostru, contra unei echipe care aplică același sistem de ani de zile — și-l aplică aproape perfect, pentru că a devenit organic — ea a cedat, iar formația

croată a preluat inițiativa jocului și a păstrat-o pînă la pauză».

E adevărat, după pauză, echipa României a revenit la vechiul sistem și a echilibrat jocul.

Fragmentul din cronică «Gazeta Sporturilor» ni se pare de două ori sugestiv. În primul rînd, se respinge ideea unei introduceri de sistem nou, invocîndu-se cu prea multă ușurință temperamentul nostru. În al doilea rînd, așa cum se și susține de altfel în cronică, fotbalistii croați practicau sistemul WM de cîțiva ani. Iacă o confirmare a faptului că aproape în întreaga istorie a echipei noastre naționale inovațiile tactice, și chiar cele fundamentale, cum e cazul sistemului WM, au trezit un ecou tîrziu în rîndurile specialiștilor noștri, perpetuînd un handicap permanent în viața echipei noastre naționale.

TRIBUNE GOALE

de Octav LUCHIDE

Anii 1942 și 1943 au fost pentru echipa noastră națională o zbatere în zadar. Fotbalul își trăgea cu greu existența. Campionatul divizionar se suspendase. Începuseră o serie de formule hibride, care să poată face față situației grele. Despre un progres tehnic sau măcar despre o întreținere a nivelului cîștigat nu se putea vorbi. Cluburile, puține cum erau, nu puteau conta pe efectivele lor. Jucătorii, mulți dintre ei, erau în armată. Alții lucrau în posturi care nu puteau îngădui timpul liber necesar jocului de fotbal. Terenurile erau părăginite, tot din cauza lipsei personalului. Într-un cuvînt, activitatea fotbalistică pîlîia ca o lămnare. Despre fotbalul juniorilor sau al copiilor nici nu putea fi vorba. Fotbalul se desfășura printre picături. Juca fiecare cum putea...

Bine înțeles, că în acești doi ani nu se poate vorbi despre o activitate organizată cu juniorii și copiii. În aceste împrejurări s-a creat un mare hiatus, care avea să necesite mult timp pentru refacerea, cit de cit, a potențialului cu atîta greutate construit în ultimii ani premergători războiului. Toate aceste neajunsuri ale celor «doi ani cu tribune goale» aveau să se repercuteze asupra anilor următori, cînd echipa națională, în forma ei de tranziție, cuprinzînd bătrîni și tineri, se va întîlni deseori cu insuccesul...

93. ROMÂNIA - SLOVACIA 2-2 (1-0)

București, 13 iunie 1943

ROMÂNIA: David—Felecan, Moldoveanu—Constantinescu-Grecu, Mari, Wetzer III (Lupas)—Iosif Covaci, Marian, Gică Popescu (Humis), Humis (Filotte), Naciu (Gică Popescu).

SLOVACIA: Reimann—Vanak, Bielek (Štankovici)—Porubski, Kovaci, Malatinski—Bolecek, Arpas, Vanutti, Balzsi, Danko.

Au marcat: Marian (min. 12), Covaci (min. 48), Vanutti (min. 58 și 68).

Arbitru: Atanasov (Bulgaria).

România—Slovacia 2-2. Echipele înainte de joc. În dreapta, echipa României.

Iată două declarații după meci.

Emmerich Vogl, antrenorul echipei României: «Jucătorii noștri, de la care așteptam lucruri mari, au jucat slab. A fost, în schimb, o surpriză agreabilă jocul lui Felecan. Rezultatul cred că ne nedreptățește. Al treilea gol, marcat de Humis, a fost valabil, și nu pot înțelege de ce nu l-a acordat arbitrul. Am văzut acum, încă o dată, că Marian este un jucător mare.»

Zavodski, din conducerea tehnică a echipei slovace: «Noi am fost superiori din punct de vedere tehnic. Rezultatul favorizează echipa română, care se poate considera norocoasă».

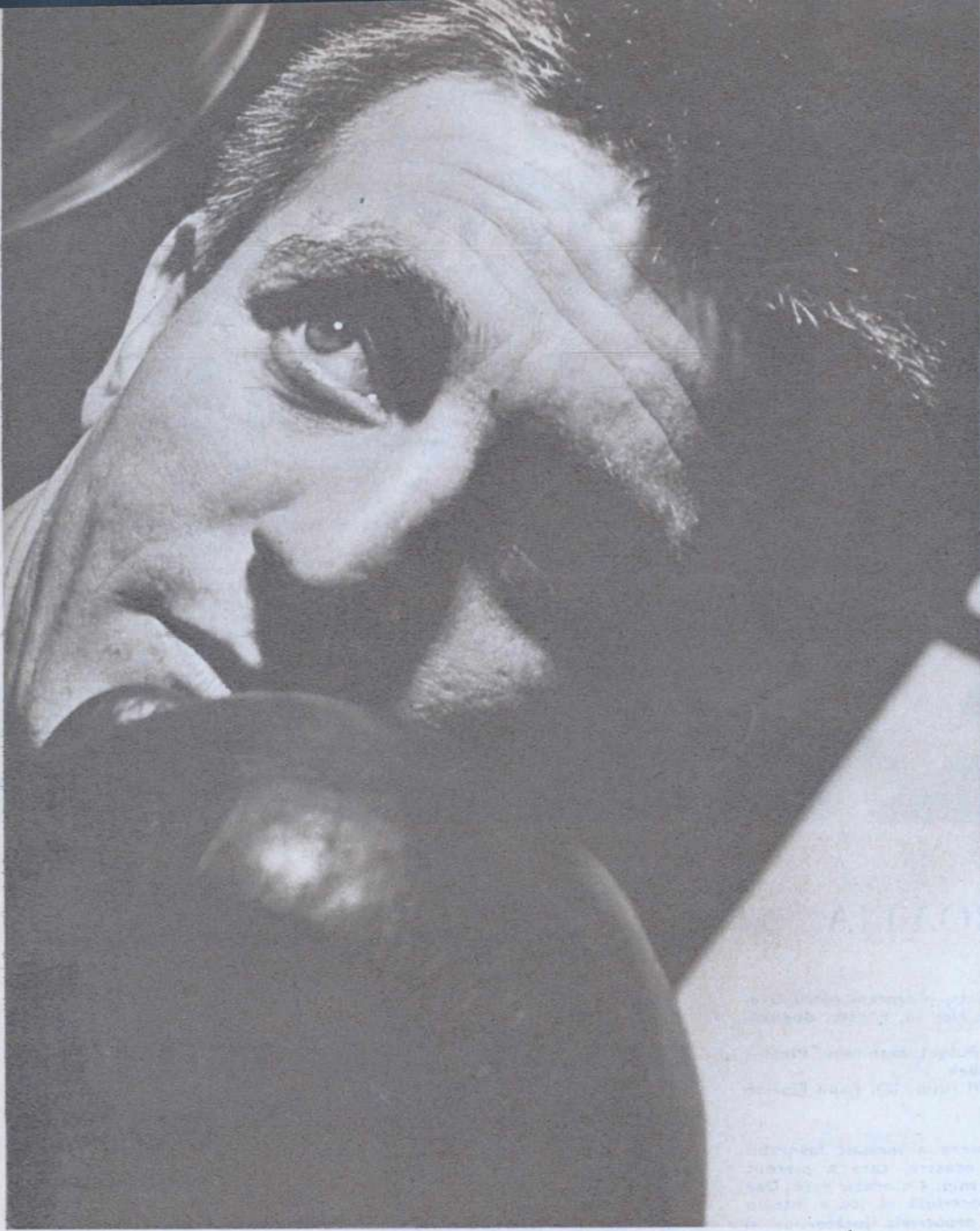
Cine are dreptate?

Ca întotdeauna, fotbalul, care jonglează cu dreptatea și cu nedreptatea, după bunul său plac, are... dreptate.

«Cele două goluri ale slovacilor au fost marcate în urma unor greșeli inexplicabile ale lui David» («Gazeta Sporturilor»).

Arbitrul bulgar Atanasov a remarcat din echipa României aripa Covaci-Marian.

Meciul cu Slovacia încheie cele numai 90 de minute ale echipei noastre naționale în anul 1943 și reprezintă, totodată, ultimul fluier al primei serii din povestea «De la Rudy Wetzer la Pircălab». Un nou fluier într-o întîlnire internațională a echipei României se va auzi abia peste doi ani și trei luni, în septembrie 1945. Dar despre asta, în numărul nostru următor.

NICOLAE

Titlul de

— 0

În sfârșit, Giju a boxat pentru prima dată în țară după peripețiile Jocurilor Olimpice. Evenimentul s-a datorat, în bună parte, inițiativei lăudabile a pugiliștilor constănțeni, care s-au oferit ca parteneri de întrecere pentru verificarea lotului.

L-am revăzut pe campionul nostru european, care și-a recăpătat buna dispoziție, optimismul și îndrăzneala...

— Ce mai faci, Nicolae? Ai început campania pentru «europene»?

— Am început-o? Sint într-o permanentă campanie din 1966, dinainte de Roma. Numai că dumneavoastră considerați, când pierde omul un meci, că trebuie să ia totul de la capăt, îl tratați ca pe un începător...

— Ai chef de... bătaie, pare-mi-se.

Ride șăgalnic, dar continuă atacul.

— Am chef de bătaie în permanență, dovadă că sint în formă și am s-o dovedesc la «europene»...

— Bine, dar nu înțeleg ce ai cu ziaristii.

— Eu nu am nimic cu ei. Nu

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XXII

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfârșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic de la începutul secolului nostru: Burns, Jack Johnson, Willard, Dempsey, Tunney și Georges Carpentier. Povestirea noastră s-a întrerupt în ajunul meciului pe care Carpentier l-a susținut în compania lui Young Joseph, în joc fiind titlul european la categoria semimijlocie.

de Petre HENT și Paul OCHIALBI

Iată-ne, așadar, la 23 octombrie 1911, la Albert Hall din Londra, unde Young Joseph își punea în joc titlul de campion european în fața lui Georges Carpentier. Spre surprinderea generală, Carpentier a câștigat rundă după rundă, nelăsând nici o speranță lui Young Joseph. Spectatorii englezi au fost entuziasmați din nou. În ciuda faptului că slăbise pentru a putea face greutatea necesară acestei partide, Georges a demonstrat un joc de picioare care l-ar fi sufocat pe cel mai rezistent pugilist. După ce a fost trimis de mai multe ori la podea, în rundul nouă campionul englez era la un pas de K.O. Făcînd un gest cavaleresc, Carpentier l-a ajutat pe Young să se ridice și să continue lupta. Dar Young era prea obosit și prea dur marcat, atît la corp cit și la față,

DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXII)

fapt care l-a determinat să abandoneze în rundul zece, cedînd titlul de campion al Europei la «semimijlocie» boxerului francez.

Intorcerea în Franța a fost un adevărat triumf. Cîteva mii de oameni l-au așteptat pe Georges în Gara de Nord a Parisului. Carpentier, băiatul acesta de 17 ani, era primul boxer francez care cucerea un titlu european. Entuziasmul compatrioților săi a fost atît de mare, încît i-au făcut și un film intitulat «Romanul lui Carpentier», film în care au jucat actorii Harry Baur și Berthe Bovy.

Noul campion al Europei încheie anul 1911 printr-un meci disputat la Cirque de Paris, la 13 decembrie, contra lui Harry Lewis, faimosul campion american. Partida a durat 20 de reprize și a fost câștigată net la puncte de către Georges Carpentier. Cînd a fost anunțată decizia, dintr-un fotoliu de ring s-a ridicat aplaudind încîntat celebrul Maurice Chevalier.

— Ce bătaie i-am dat eu lui Carpentier!... N-o să uite toată viața — îi spuse Maurice Chevalier unuia dintre vecini. Acesta a ris ca la auzul unei glume bune. Dar nu era o glumă, ci adevărul adevărat. Cu ani în urmă, în primele zile cînd Carpentier venise în sala lui Descamps, «Regeneratrice», un lungan s-a... antrenat cu el, scîrminîndu-l binișor. Lunganul acela nu era altul decît vestitul Maurice Chevalier!

AL DOILEA TITLU EUROPEAN

Carpentier devenise cel mai popular sportiv al Franței. Toți cei care țineau să fie «la modă» discutau acum despre box și îndeosebi despre Georges. În 1912, tînărul campion european, deși avea doar 18 ani, era o... celebritate deosebit de solicitată de cercurile mondene. Personalități de vază ale vieții culturale și artistice nu se sfîșec să-i întindă mins acestui cavalier al ringului. Carpentier face cunoștință cu scriitorii Tristan Bernard și Maurice Maeterlinck, laureat al premiului Nobel. În ciuda acestor favoruri, care l-ar fi putut ameți și îndepărta de sala de antrenament, Georges rămîne același băiat modest și conștiincios.

Primul meci pe care noul campion al «semimijlocilor» europeni îl susține în 1912 are loc la 7 ianuarie, la Lille. Adversar, Battling Lacroix. Rezultatul: Carpentier câștigă prin K.O. în rundul 8. La numai o săptămînă, un alt boxer, Jim Taylor, cedeză tot prin K.O. în fața tînărului Georges.

Între timp, Battling Lacroix declarase că înfrîngerea sa se datorase unui accident și că un nou meci cu Carpentier ar avea cu totul alt rezultat. Georges

Campion povară plăcută

știu ce au ei cu mine. Unul a scris, chiar, că m-a văzut trăgînd croșee unui telefon public de la mine din cartier și nu-i adevărat.

— Dar că nu ai mers bine la Jocurile Olimpice e adevărat și asta e mult mai important. Dar să lăsăm toate astea. Spune-mi mai bine, ce ai să faci la «europene»?

— Deci tot mai aveți încredere în mine dacă credeți că... Și bine faceți. Nu știu dacă despre Mukwanga, ugandezul care m-a învins în Mexic, se va mai auzi. Despre mine sînt sigur că da. Titlul de campion european e o povară plăcută. Mai pot încă să o port. N-am îmbătrînit...

— Imi place că ești optimist.

— Și ambițios, ca un oltean! Nu mă dau eu bătut cu una cu două. Trag la antrenamente... Întrebați-l pe maestrul Popa... I-am spart palmele, nu alta!

— Este foarte posibil ca la «europene» să vină, printre alții, și campionul olimpic Valeri Sokolov. Nu va fi ușor...

— Știu. E, cum spuneam noi, hreslaș. Dar nu ne-am întîlnit încă nici o dată. Vom vedea sus, pe ring, care dintre noi e mai bun.

— Poți să-mi dai un pronostic?

— Nu! Sînt optimist, dar nu și încrezut.

— Și în țară ai un rival serios — Pavel Nedelcea. Ce crezi despre el?

— Boxer foarte bun, dar sînt sigur că cel puțin anul acesta nu mă va putea bate. O voi dovedi la campionatele naționale.

— Succes, Gijule! Ar fi foarte frumos ca în seara de 8 iunie să te pot întreba: «Cum te simți, campion european?»

— Și eu am să vă răspund: «Mulțumesc, foarte fericit!»

Petre HENT

P.S. — Verificarea de la Constanța a lotului național a readus în prim plan un pugilist cărui deși a avut valoare, nu i s-a dat posibilitatea să participe la nici o mare competiție internațională. Este vorba de constănțeanul ION DINU. El l-a învins pe campionul Vasile Antoniu, demonstrînd că încă vrea să-și realizeze visul: participarea la campionatele europene. Credem că, de data aceasta, Dinu nu va continua să bată la niște porți închise.

P.H.

ANGELA GRIGORAȘ — Doamnă, 1) La J.O. din Mexic, atleta Cornelia Popescu s-a clasat pe locul 22 într-un lot de 28 de concurenți la pentatlon, disciplină sportivă care cuprinde următoarele probe: 80 m garduri, aruncarea greutății, săritura în înălțime, săritura în lungime și 200 m plat. 2) În cătoarea Anca Andrei are 17 ani. Nu s-a scris mai nimic despre ea înainte de J.O., deoarece a fost inclusă în lotul pentru Mexic în ajunul plecării. 3) În prezent, boxerul Calistrat Cuțov este angajat al Ministerului Afacerilor Interne. Profesia lui de bază este cea de electrician. Deci nu e vorba de nici o greșală, așa cum ați crezut după ce ați citit revista «Spor» și Decretul 1042 privind conferirea ordinului și medaliei «Meritul Sportiv».

CORNELIA GRIGORE — comuna Mera. Nu ne surprinde faptul că vă place fotbalul și nici că ați dori să-l și practicați. Sînt foarte multe fete pasionate după acest sport bărbătesc. După cum știți, însă, unele fete joacă fotbal doar în... joacă. Iată și cele trei adrese solicitate: Rapid București: Calea Giulești nr. 18. Dinamo București: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 7-9. U.T.A. Arad: Str. Poetului nr. 1.

VERONICA NICOLICIOIU — Arad. Căpitanul echipei de fotbal Steaua este Constantin. Cînd nu joacă, e înlocuit de Jenei. Și la echipa națională «căpitanii» se schimbă destul de des. În general, sarcina aceasta o are Ghergheli. În Anglia, însă, căpitan a fost Lyescu.

DAN CRISTIAN FLORESCU — Craiova. Adresa Federa-

ției române de ciclism este următoarea: Str. Vasile Conta nr. 16, București.

EUGEN DRAGOMIRESCU — Constanța. Nu scrieți că sînteți un bun baschetbalist și că doriți să jucați într-o echipă consacrată, dar pînă acum nu v-a solicitat nimeni. Pentru a nu aștepta, poate mult și bine, ca să fiți... descoperit, luați într-o zi troleibuzul nr. 23 și mergeți pe bulevardul Republicii la nr. 24. Acolo este clubul Farul. Restul depinde numai de dumneavoastră...

PETRE DORNESCU — Timișoara. Mulțumim pentru frumoasele cuvinte adresate redacției noastre și așteptăm cu nerăbdare sugestiile promise. În privința prezentării echipelor de fotbal din categoria «A», nici o grije. Le veți avea pe toate în albumul pe care ne spuneți că îl alcătuiți.

MIHAI SILIȘTEANU — Botoșani. Luptătorul Ion Baciu s-a născut lângă București, în comuna Tunari, la 12 mai 1944. A debutat în sport la clubul Rapid București. Acum reprezintă clubul Steaua. Baciu este căsătorit cu jucătoarea de tenis de masă Mariana Jandrescu și are un băiețel. Dacă doriți și alte amănunte despre campionul nostru li puteți scrie pe adresa clubului: Calea Plevnei nr. 114, București.

ANDREI POPIȘTEANU — Brașov. Atletul sovietic Valeri Brumel s-a născut la 14 aprilie 1942 la Tolbuzino, în Siberia răsăriteană. Este încă deținătorul recordului mondial la săritura în înălțime — 2,28 m. Și-a întrerupt activitatea sportivă din cauza unui accident de motocicletă. În prezent, complex refect, și-a reluat antrenamentele și speră să reediteze performanțele dinaintea nefeicitului accident.

ALECUMARIN — București. Jesse Owens a fost unul dintre cei mai mari atleți americani din toate timpurile. La J.O. din 1936 a cucerit patru medalii de aur (100 m, 200 m, săritura în lungime, ștafeta de 4x100 m). Recordul său mondial la săritura în lungime (8,13), realizat în 1935, a rezistat pînă în 1960. S-a născut la 12 septembrie 1913 în statul Alabama.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXII)

acceptă provocarea imediat și la 20 ianuarie, de data aceasta la Rouen, rezolvă pentru totdeauna rivalitatea cu Lacroix, făcîndu-l K.O. în rîndul 4!

Cel de-al patrulea meci susținut în prima lună a anului 1912 a avut loc tot la Rouen. Adversar, boxerul negru Pat Bradley. Carpentier a luptat în această partidă dezavantajat net de greutatea adversarului care avea aproape... 90 de kilograme. Mulți au crezut că Georges va fi zdrobit și că va pierde înainte de limită. În prima repriză Carpentier s-a descurcat foarte greu în fața uriașului, nereușind decît să blocheze loviturile năprasnice ale pugilistului negru. Nimic nu lăsa să se întrevadă victoria sa. În rîndul doi, însă, Georges stăcî de la început cu o serie care se încheie cu un formidabil croșeu de dreapta la bărbie și Bradley este făcut K.O.! Era cea de a patra victorie consecutivă prin K.O. în decurs de numai o lună...

În vremea aceea, principatul Monaco găzduia numeroase întîlniri de box. Orașul jocurilor oferea mai totdeauna organizatorilor de gale pugilistice rețete frumoasă. Acolo s-a desfășurat și meciul dintre Georges Carpentier și englezul Jim Sullivan, campionul Europei la categoria mijlocie, titlul fiind în joc. În seara zilei de 29 februarie 1912, mii de excursioniști prezenți la Monaco au renunțat la săliile de ruletă pentru a asista la partida dintre Carpentier și Sullivan. Bineînțeles, nu au lipsit pariurile. Cotele erau de 3 la 1 în favoarea pugilistului francez.

Meciul a început calm, cei doi adversari studiîndu-se și supraveghîndu-se în aparență liniștiți. Cîteva schimburi ușoare de directe lăsa impresia că Sullivan și Carpentier vor doar să-și măsoare lungimea brațelor. Georges, care cu o lună în urmă împlinise 18 ani, își privea adversarul ca un elev pus în fața unei probleme de matematică destul de ușoară pentru el. În mai puțin de două minute găisise soluția... problemei. Într-un moment în care nimeni nu se aștepta, o stîngă fulgerătoare izbește figura lui Sullivan. Pometul drept al englezului pleznește ca tăiat de-o lamă. Surpriza și forța loviturii au fost atât de mari, încît campionul «mijlociilor» a rămas stupefiat. Carpentier, însă, nu continuă atacul. Sfatul lui Dixie Kid, pugilistul de la care învățase această lovitură, îi rîsuna în urechi: «Să ai grijă întotdeauna. Un boxer lovit puternic, dar nu decisiv, devine o fiară care poate doborîi pe oricine.» Într-adevăr, prudența s-a dovedit a fi lucrul cel mai bun. Sullivan, revenindu-și din uimire, s-a repezit la atac decis să se revanșeze. Dar cum poți lovi un om care a început un dans nebun, cu deplasări în cele mai neașteptate direcții? Englezul renunță repede la tactica agresivă, preferînd să stea la pîndă. Carpentier, ca și cum nu i-ar fi înțeles intenția, se apropie din nou, cu o figură de copil nevinovat. Sullivan încearcă să-l surprindă cu un upercut

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXII)

de stînga, dar în aceeași fracțiune de secundă un croșeu de dreapta în bărbie îl aruncă în corzi. Ar fi fost, poate, sfîrșitul dacă nu ar fi răsunat gongul salvator. În salt cota periturilor era acum de 1 la 10 în favoarea lui Carpentier...

Cea de a doua repriză a început tot atît de liniștit ca și prima. Deodată, Carpentier a început să se agite. Dansul acela nebun a fost reluat. Cîteva fente cu stînga și o nouă lovitură-surpriză cu dreapta izbește bărbia lui Sullivan. Acesta începe să cadă cu capul înainte și, din zbor, mai recepționează un upercut de stînga. Englezul se prăbușește cu brațele în cruce. De fapt, cea de a doua lovitură a fost inușită. Sullivan era K.O. de la prima. În mai puțin de cinci minute de luptă, Georges Carpentier cucerise centura de campion european la categoria mijlocie.

(Va urma)

În ianuarie, Carpentier a împlinit 75 de ani. Pentru a-i aminti de tinerețe, vechiul său prieten Maurice Chevalier s-a făcut cadou un... amical direct de dreapta.

S

M
a
g
a
z
i
nMEREU
TÎNĂR

9 ianuarie 1929 constituie pentru iubitorii hocheiului din Miercurea Ciuc o dată memorabilă. În ziua aceea, echipa hocheiștilor din orașul de la poalele munților Harehita a susținut la Sinaia prima partidă (0—4 cu formația Tenis Club din București). O săptămână mai târziu, la Miercurea Ciuc, întâlnirea revanșă s-a terminat în egalitate: 1—1.

Nu de mult, în sala Casei de cultură din Miercurea Ciuc s-au aniversat 40 de ani de la înființarea primei echipe. Au fost sărbătorii cu această ocazie Ion Doczi, Eugen Casazar, Ludovic Vakar și alți veterani ai hocheiului din localitate. Această sărbătoare sportivă a prilejuit organizarea mai multor meciuri de hochei și, bineînțeles, nu au lipsit nici partidele dintre cei mai tineri mătuitari și crosler.

În imagine, o fază din disputa hocheiștilor de la Casa pionierilor și cei de la Școala sportivă. În ciuda vârstei, hocheiul din Miercurea Ciuc e mereu tânăr!

ÎNTR-UNA DIN MARILE CLĂDIRI COMERCIALE DIN CENTRUL ORAȘULUI MANCHESTER SE AFLĂ SITUATĂ, ÎN PARTEA DIN SPATELE IMOBILULUI, O ÎNCĂPERE MICĂ, MODEST MOBILATĂ. ESTE BIROUL COMERCIAL AL LUI GEORGE BEST, EXTREMA STÂNGĂ A LA MANCHESTER UNITED. FOTBALISTUL ANULUI SI... PROPRIETARUL A DOUĂ MAGAZINE DE MODĂ PENTRU BĂRBAȚI.

Ascensiunea lui Best a fost meteorică, am putea spune. La 15 ani mătura stadionul Old Trafford, la 17 semnează primul contract cu Manchester United, la 19 deschide un magazin cu articole de îmbrăcăminte bărbătească în orașul Sale, din comitatul Cheshire. Cu un an în urmă, el deschide, într-un cartier periferic al orașului Manchester, magazinul de modă pentru bărbați «Edwardia». Ultimul articol care se vinde cu un succes mereu crescând sînt bocancii de fotbal cu eticheta «stil George Best».

Imaginea lui, cultivată nu de el ci de admiratorii lui și de mica sa echipă comercială, este în aparență aceea a unui prim-amorez, pletos, un vesnic îndrăgostit. El primește în medie 200 scrisori pe zi și răspunde la toate. De fapt, este folosit un text şapirografiat, plin de banalități, care spune printre altele: «Am ochi albaştri, îmi plac fețele, mașinile și Tom Jones». Pentru doi silingi și jumătate se poate obține și o fotografie cu autograf.

În realitate, lucrurile nu stau chiar așa. N-ar permite-o Matt Busby, în primul rând. Best este un mare timid, foarte politicos și mereu cu zîmbetul pe buze. Locuiește și azi în aceeași cameră mobilată, în gazdă, unde a tras cu ani în urmă, venind de la Belfast. Tot acolo și mănîncă. Pe ziaristii curioși, care prin întrebările lor trec dincolo de activitatea lui fotbalistică, îi expediază cu cîteva fraze lapidare.

Cînd Best a deschis magazinul «Edwardia», la periferia orașului, acolo nu se afla decît un imobil administrativ al unei fabrici. Restul era teren viran. Datorită lui — George Best este idolul orașului — un mare număr de tineri întreprinzători au luat cu asalt aproape cartierul, deschizînd magazine, restaurante, cafenele. Municipalitatea este de acord că grație lui Best s-a născut noul cartier al orașului «The Village» (Satul — n.n.). Tot aici a luat ființă și cea mai mare discotecă din centrul Angliei, «Le Phonographe», vizitată în exclusivitate de admiratorii lui Best.

Magazinul în sine nu se deosebește cu nimic de miile de magazine similare din Anglia. Interiorul și marfa sînt la fel. Afluxul de clienți este însă cu mult mai mare. Să fie doar datorită numelui proprietarului? Malcolm Moony, șeful de vânzări, spune că nu.

— Trebuie să șinești seama că nici un cartier din Manchester, a declarat el ziaristilor, nu se poate asemui cu faimosul West End din Londra. La noi, tineretul acordă multă atenție felului de a se îmbrăca. Tinerii simt că important este să porți o haină modernă, nu să cazi în patima eleganței, așa spune. Pornind de la această idee, oferim tinerilor tot ce au nevoie în materie de îmbrăcăminte, de foarte bună calitate și la prețuri mult reduse.

George Best vizitează destul de rar magazinul. Cînd lumea o întreabă pe Pearl Goodman, secretara lui, unde poate fi găsit sau ce face «Georgie», ea răspunde invariabil: «Dacă eu vreau să știu unde este și ce face, citesc ziarul «Daily Express». Căci prima preocupare a lui George Best rămîn, totuși, Manchester United și fotbalul.

Radu HERBAY

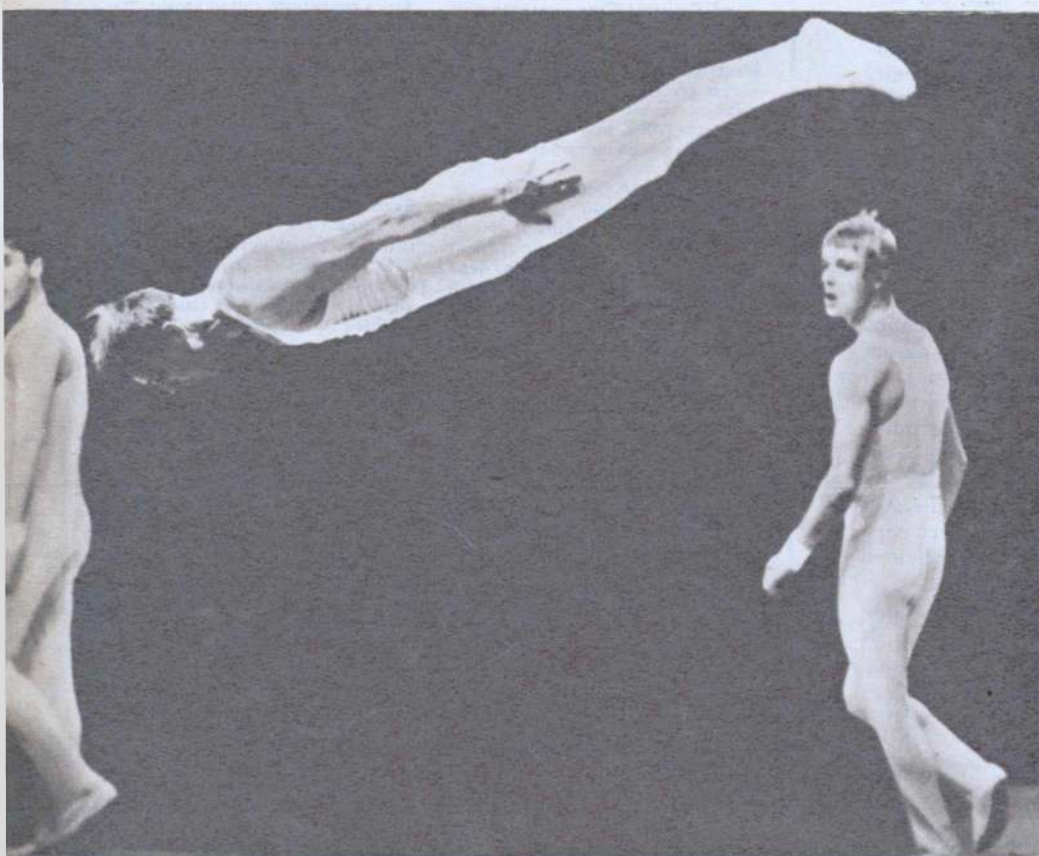
FOTOGRAFIA
ANULUI

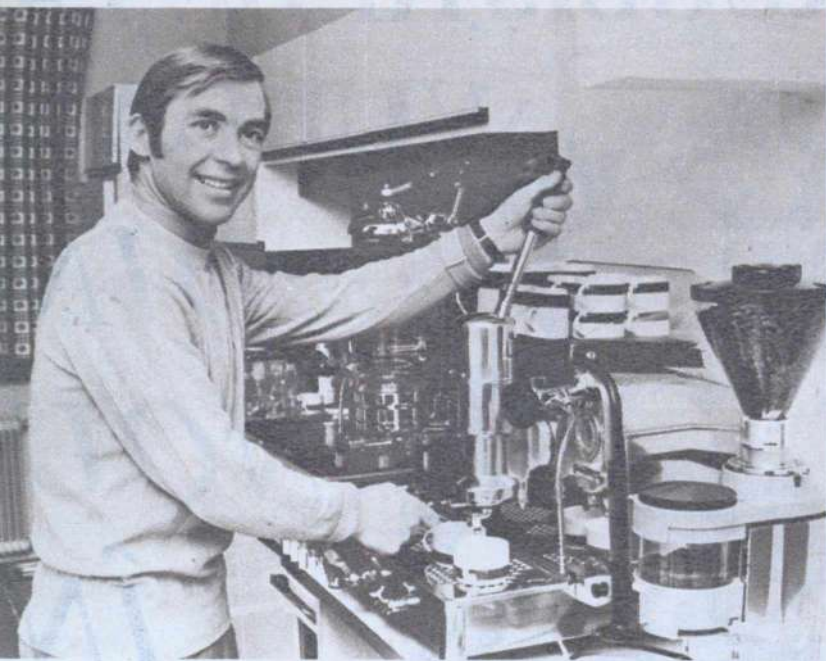
Un accident la gimnastică! Nu! Gimnastul din fotografie a fost surprins de fotoreporter chiar în cel mai spectaculos moment al saltului. Această imagine a fost premiată și este considerată cea mai bună fotografie realizată în Republica Federală a Germaniei în anul 1968. Autorul ei, Heinrich von Becke, fotoreporter în vîrstă de 56 de ani, s-a afirmat ca un maestru în arta fotografică sportivă la Jocurile Olimpice din 1936!

ÎN ACTUALITATE
J.O. DIN 1972

Recent, Avery Brundage, președintele Comitetului Olimpic Internațional, a poposit în orașul München, gazda viitoare ediției a Jocurilor Olimpice. Cu acest prilej, a vizitat unele baze sportive din oraș, precum și muzeul olimpic în care sînt prezentate, în machete, satul olimpic, terenurile și locurile de desfășurare a tuturor competițiilor sportive.

În fotografie, urmărind o asemenea machetă, de la stînga la dreapta, Willi Dawson, președintele Comitetului olimpic național al R.F.G., Hans Klein, șeful biroului de presă al viitoarelor Jocuri Olimpice și Avery Brundage, președintele C.I.O.

Îl recunoașteți? Este cel mai bun schior al sezonului. Karl Schranz, omul care, după retragerea lui Jean Claude Killy, a devenit personajul nr. 1 al schiului mondial. «Cupa mondială», care nu și-a desemnat încă învingătorul, va ajunge cu siguranță în posesia celebrului schior austriac, lider detașat al clasamentului.

Karl Schranz a intrat în elita schiului mondial acum... 15 ani. De atunci și până acum a cucerit numeroase trofee și titluri în marile competiții internaționale. Activitatea lui se poate împărți în trei perioade. Prima — când, copil fiind, a uimit întreaga lume a schiorilor, a doua — când, datorită vieții nesportive a intrat în anonimat și, în fine, a treia, care cuprinde ultimii 2—3 ani, când Schranz a câștigat majoritatea marilor întreceri, cu excepția J.O. de la Grenoble.

«Eșecul lui Karl la Olimpiadă — spune antrenorul său, Egon Schopf — s-a datorat complexului de care a suferit în fața lui Killy. Acum, însă, la cei 30 de ani ai săi, arată o asemenea formă sportivă încât sint convins că Jean Claude ar avea un complex Schranz!»

Cît timp va mai concura Schranz? Deocamdată nici nu se gîndește la abandonarea sportului care i-a adus atîtea satisfacții. El dorește să ia startul și la J.O. de la Sapporo. Cu sau fără succes? — iată o întrebare la care un răspuns este greu de dat. Aceasta deoarece în 1972 Karl Schranz va avea 33 de ani. Destul de mult pentru a mai realiza performanțe mari în schi...

ASEMĂNARE

Colaboratorul F. DINU din Cluj ne prezintă cinci... capete de expresie ale jucătorului de tenis de masă Gheorghe Cobizran, susținînd că sportivul nostru seamănă cu... Charles Aznavour. Privindu-le nu împărtășiți și dumneavoastră părerea corespondentului nostru?

PE STRĂZILE LONDREI

Ludovic Sătmăreanu este unul dintre fotbalisții noștri care a avut fericirea de a juca în patria fotbalului, pe Wembley, părăsind arena cu fruntea sus. Imaginea noastră îl prezintă pe talentatul fundas al echipei naționale privind pentru ultima oară spre Hyde Park, cu cîteva minute înainte de a porni spre aeroport, în drum spre patrie. Sătmăreanu se afla în acel moment la Londra, dar gîndurile lui se îndreptau spre... Atena.

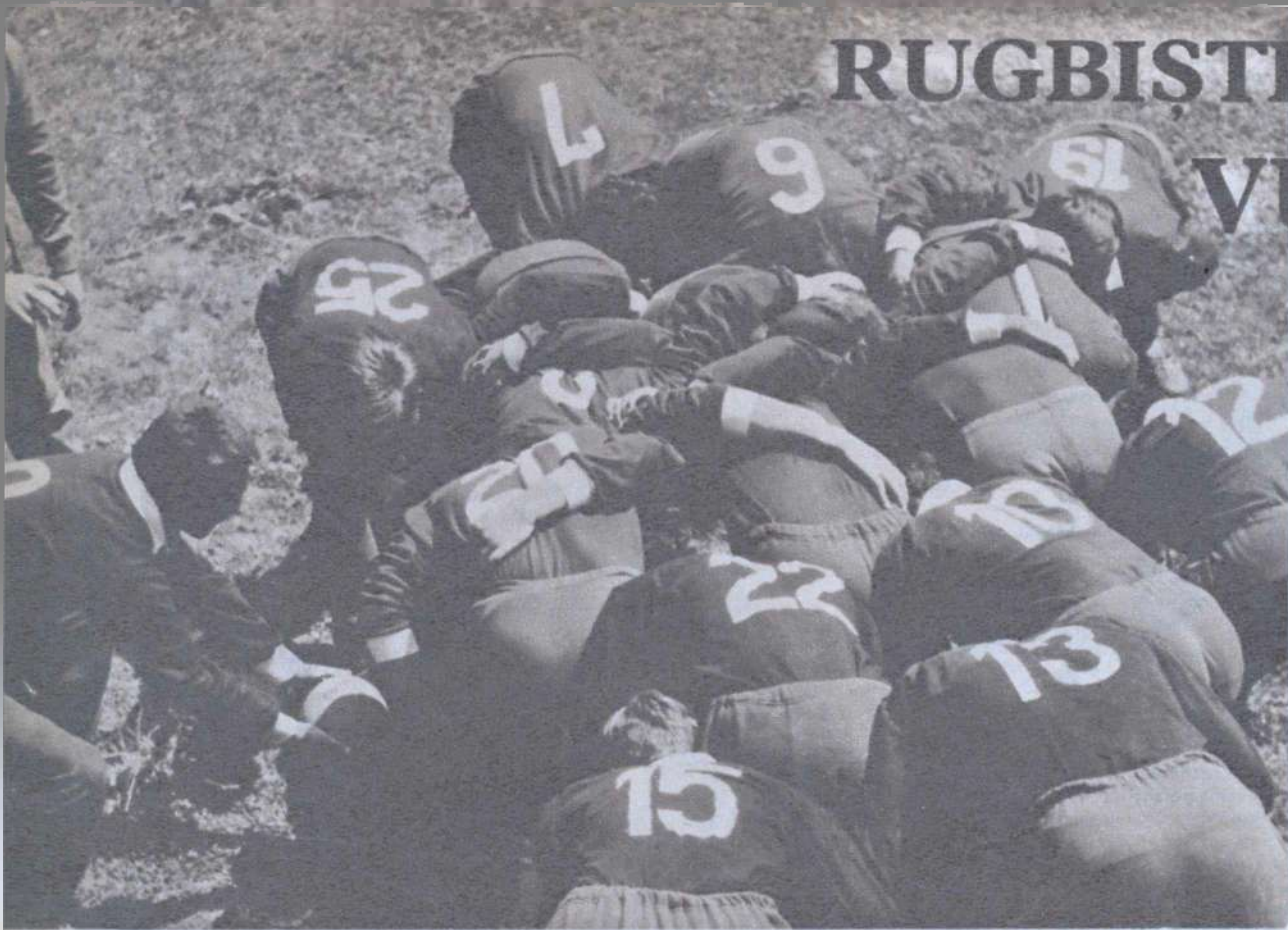

12 GREȘELI...

Copiind desenul din stînga, caricaturistul OCTAVIAN COVACI a... comis, pentru amuzamentul (sperăm) dumneavoastră, 12 greșeli. Încercați să le descoperiți!

RUGBISTII DE LA VULCAN DIN NOU ÎN LARG

Echipele de rugbi a uzinelor Vulcan e ca un pacient... capricios: cînd crezi că s-a vindecat și poate umbla din nou pe picioare, atunci cade din nou la pat. În revista SPORT au apărut în trecut reportaje care anunțau candidatura vulcaniștilor minuiitori ai balonului oval la divizia A. Se spera, de fiecare dată, că a sosit vremea ca și echipa care a dat atîtea elemente de valoare celor mai bune echipe, în primul rînd, din București, să aibă și ea o satisfacție proprie și concretă: să joace în A. Speranțe deșarte...

— Nu sînt speranțe deșarte, — ne-a spus, recent, actualul antrenor, Ștefan Constantinescu. De data asta nu vor mai fi deșarte. S-a pus capăt dezinteresului, situației cînd, din 10 meciuri, 6 au fost pierdute de vulcaniști pe teren, iar restul de 4 prin neprezentare, situației cînd salariașilor noștri li se spunea că echipa merge bine, iar ea era ciuca bășilor, pînă a retrogradat din divizia B în campionatul de calificare. Cu această situație rușinoasă nu vrem să mai ne întîlnim. Lotul echipei a fost primenit, antrenamentele se țin cu regularitate, iar Vulcanul, în seria sa din divizia B, ocupă la terminarea turului primul loc, avînd toate meciurile cîștigate, într-o companie valoroasă: Rapid, Constructorul, Politehnica, Olimpia, Ploiești, Oltenița, Pitești. Victoriile au fost repurtate în mod net, dovadă cele 113 puncte înscrise, față de cele 30 primite. Nădăjdum ca și returul să ne prilejuiască aceleași bucurii, în plus, vișul nostru de aur: promovarea în divizia A...

— Vă întrerupem pentru a vă ruga să mai dați cîteva date pentru cititorii noștri: vîrsta medie a echipei Vulcan; jucători de-ai dumneavoastră — componenți ai loturilor naționale.

— Vîrsta medie a lotului nostru este de 22 de ani, iar componenții ai loturilor sînt Nicolae Dumitru — pentru A, Anton Briceag, Neazil Abibula, Ion Tufeanu — pentru B, Ionel Petcu — la juniori. Lor li se vor adăuga — poate — fostul internațional A Hristache Preda, revenit la Uzina Vulcan, Constantin Fușigi și foarte tînărul talent Tinca. Așadar, echipa de rugbi a Uzinelor Vulcan nu mai e ca un pacient... capricios. A traversat perioada de convalescență și se pregătește acum să zburde pe gazonul diviziei A. Sperăm și noi ca, de data asta, odată cu reînceperea campionatului, să-i vedem pe vulcaniști din nou în larg. Dar nu de azi pe mîine!

H. Poplăceanu

Rugbiștii de la Uzinele Vulcan în două ipostaze: în antrenament sub conducerea «maistrului» Ștefan Constantinescu, pregătesc finisările grămezii ordonate (foto 1) și grămezii deschise (foto 2), pentru meciurile din campionatul care va fi reluat peste puțină vreme; la locul de muncă, în curtea uzinelor, Fușigi și Ernest Teodorescu (primii de la stînga), împreună cu alți trei colegi de profesie și rugbi, sînt incintași de produsele finite, la care și-au adus contribuția și care își vor lua drumul spre beneficiarii din țară și cei de peste hotare.

TRUP FRUMOS ȘI SĂNĂTOS

programul 1

Grija pentru dezvoltarea corpului, efortul de a-1 face cât mai sănătos, cultivarea unei staturi frumoase și dezvoltarea forței musculare au creat noțiunea de cultură a corpului, de unde a apărut și cuvântul «culturism».

Principalele mijloace ale culturismului sînt exercițiile cu greutate (gantele, puduri, haltere ușoare, precum și diferite obiecte mici).

Întemeietorul culturismului modern este considerat englezul Eugen Sandow (1867—1925). Acesta, în tinerețe, era foarte slab dezvoltat și mereu bolnav. Dorința de a deveni sănătos și puternic îl determină să studieze medicina și exercițiile fizice, datorită cărora dobîndește curînd sănătatea, o mare forță musculară și perfecțiunea fizică.

Deși apare în Europa, totuși cele mai puternice tradiții culturismului și le-a dobîndit în America, unde a fost denumit «Body-building», în traducere — «construcția corpului».

În prezent, există o mare concurență (metodică, publicitară, comercială etc.) între cei doi promotori ai culturismului în S.U.A. — Bob Hoffman și K. Wider.

În ultimul timp, culturismul s-a răspîndit în majoritatea țărilor din lume. După introducerea oficială în U.R.S.S., R.D. Germană, Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria, acest sistem de exerciții fizice dobîndește poziții din ce în ce mai puternice, deși se lovește continuu de neînțelegeri.

Scopul culturismului este în primul rînd înălbirea sănătății, dezvoltarea armonioasă a segmentelor corporale, precum și pregătirea organismului pentru practicarea diferitelor ramuri sportive. Culturismul se poate practica începînd de la vîrsta de 8 ani, pînă în jurul vîrstei de 60 de ani, atît de către bărbați, cît și de către

femei. În general, se execută 3 antrenamente pe săptămînă, fiecare de cîte 60—80 de minute — pentru începători, și de 120—180 de minute pentru avansați.

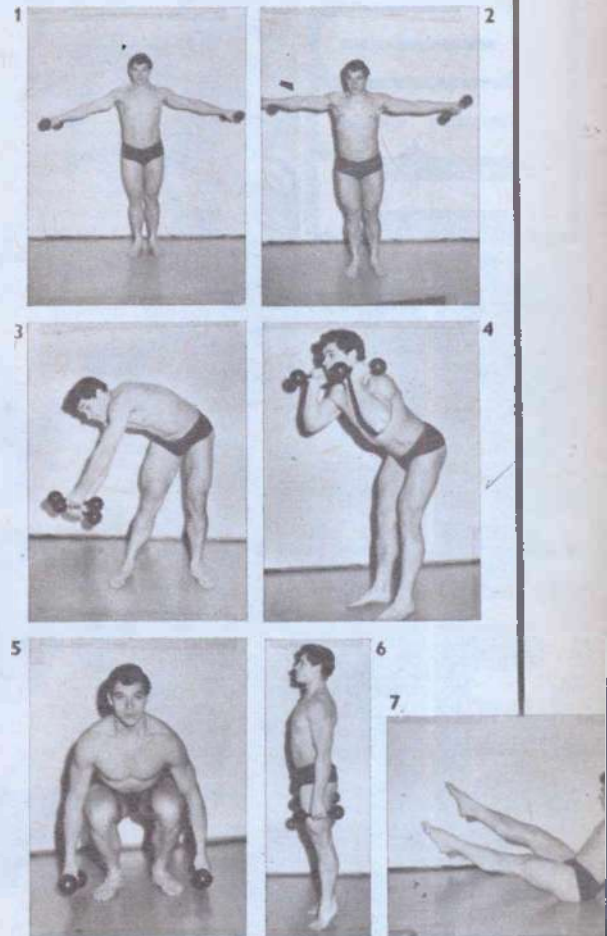
Avînd în vedere interesul tinerilor pentru exercițiile de culturism, revista SPORT va publica un ciclu de exerciții de culturism pentru bărbați și pentru femei, însoțindu-le de indicațiile necesare.

INDICAȚII GENERALE

- Continuitatea în antrenamente;
- respectarea greutăților, numărului de repetări, precum și a numărului de reprize recomandate;
- alimentație rațională: reducerea lichidelor, grăsimilor, pastelor făinoase pentru cei grași, și o alimentație consistentă pentru cei slabi (carne, ouă, brînză, legume, fructe, dulciuri etc.);
- odihnă după antrenamente (se recomandă cel puțin 8 ore de somn pe noapte);
- regim de viață rațional, reflectat într-un program organizat al activității zilnice;
- control medical periodic pentru verificarea stării sănătății generale;
- consultarea specialiștilor în momentul apariției semnelor de oboseală;
- efectuarea încălzirii musculaturii corpului înainte de fiecare lecție de culturism (în cadrul căreia vor fi efectuate exerciții libere pentru musculatura solicitată în lecție).

În atenția amatorilor de culturism! Revista SPORT va prezenta metodic exercițiile în fiecare număr al său. Este necesară continuitatea, deoarece exercițiile au legătură între ele, de la un program la altul.

Lazăr BAROGA

EXERCIIILE PENTRU FEMEI (TINERE - ADULTE) CU GANTELE (0,5 - 1 Kg)

Foto 1. Exercițiul 1. — Stînd cu brațele întinse în sus, aplecări de trunchi și revenirea. Picioarele întinse. Se vor executa 6 aplecări în 2 reprize. Exercițiul fortifică musculatura spatelui și dezvoltă mobilitatea articulară a spatelui și picioarelor.

Foto 2. Exercițiul 2. — Din poziția stînd, brațele lateral, picioarele depărtate, se execută 4 rotații spre stînga și 4 spre dreapta. Exercițiul fortifică musculatura abdominală și pe cea a spatelui.

Foto 3. Exercițiul 3. — Din poziția stînd cu picioarele puțin depărtate, brațele pe lângă corp, se execută cîte 4 îndoiri de fiecare parte în 2 reprize. Exercițiul este specific pentru menținerea siluetei.

Foto 4. Exercițiul 4. — Din poziția culcat, cu gantele la piept, picioarele flexate; se execută 6 ridicări de trunchi în 2 reprize. Exercițiul întărește musculatura abdominală.

Foto 5. Exercițiul 5. — Din poziția stînd, cu piciorul ridicat pe o bancă de gimnastică, se execută cîte

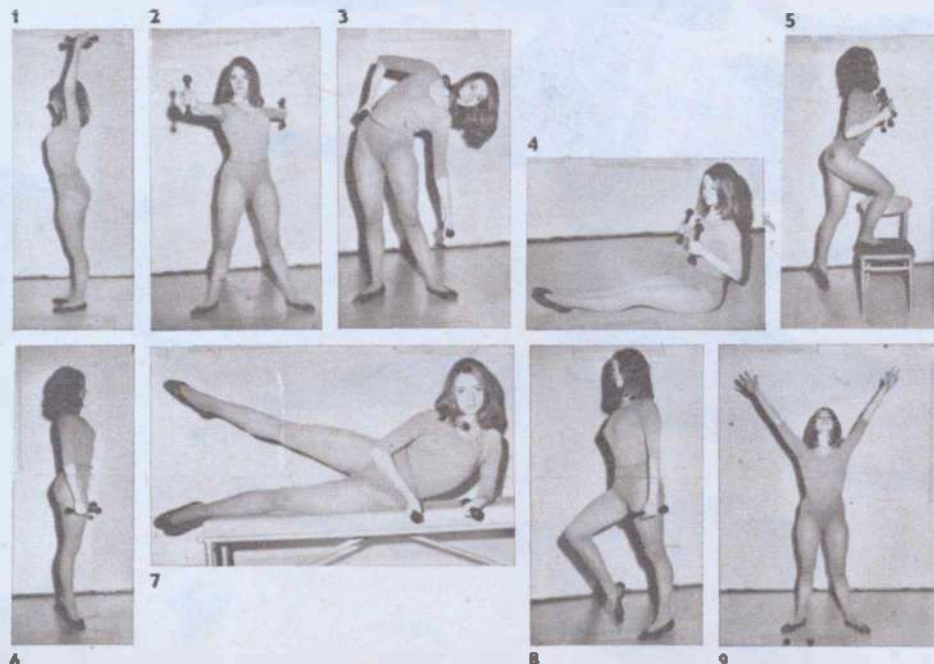
4 urcări (de fiecare picior) pe bancă (în 2 reprize). Exercițiul dezvoltă musculatura coapsei.

Foto 6. Exercițiul 6. — Din poziția stînd se execută 12 ridicări pe virfuri în 2 reprize. Se dezvoltă musculatura gambelor. Pentru doritoarele care au insuficient dezvoltat mușchii gambelor se recomandă ca exercițiile să se efectueze cu virfurile ridicate pe o înălțime de circa 8-10 cm.

Foto 7. Exercițiul 7. — Din poziția culcat lateral, ridicarea piciorului la o înălțime de circa 40 cm. Exercițiul tonifică musculatura laterală a coapsei, fiind specific pentru menținerea unei linii perfecte a formei piciorului.

Foto 8. Exercițiul 8. — Alergare ușoară, circa 2,5—3 minute, combinată cu diferite sărituri simple.

Foto 9. Exercițiul 9. — Exerciții de respirație (în aplecare se expiră, iar în extensia se inspiră adînc, cu ducerea brațelor lateral).

EXERCIIILE PENTRU BĂRBAȚI (TINERI - ADULȚI) CU GANTELE

Foto 1. Exercițiul 1. — Din poziția stînd, ridicarea brațelor deasupra capului, prin lateral. Exercițiul dezvoltă mușchii deltoizi (forma umărului) și se efectuează: gantă de 0,5—1 kg — 8 repetări x 2 reprize.

Foto 2. Exercițiul 2. — Din poziția stînd, rotații de brațe (în spate și în față). Exercițiul accentuează lucrul musculaturii umărului, solicitînd toate grupurile musculare ale articulației: 0,5—1 kg — 8 repetări x 4 reprize (2 în față, 2 în spate).

Foto 3. Exercițiul 3. — Din poziția stînd cu picioarele depărtate, brațele sus, se efectuează 8 rotații spre stînga și 8 rotații spre dreapta. Exercițiul dezvoltă și înălbțește musculatura abdomenului și spatelui.

Foto 4. Exercițiul 4. — Din poziția stînd cu gantele la piept, se execută aplecări ale trunchiului. 0,5—1 kg — 12 repetări x 2 reprize. Exercițiul dezvoltă și înălbțește mușchii șanțurilor vertebrale.

Foto 5. Exercițiul 5. — Din poziția stînd cu brațele pe lângă corp se execută genuflexiuni pe ambele picioare: 0,5—1 kg — 12 repetări x 2 reprize. Exercițiul dezvoltă mușchii flexori și extensori ai membrelor inferioare.

Foto 6. Exercițiul 6. — Din poziția stînd, cu brațele pe lângă corp, se execută ridicări pe virfurile picioarelor: 0,5—1 kg — 24 rep țări x 2 reprize. Exercițiul dezvoltă mușchii flexori și extensori ai gambelor.

Foto 7. Exercițiul 7. — Din poziția zînd, cu sprijin pe palma, se ridică piciorul la un unghi de 45 de grade și se execută 15—20 de forțări în 2 reprize.

Foto 8. Exercițiul 8. — Alergare pe loc 3 minute; se execută diferite alergări (cu genunchii la piept, cu sărituri, cu gamba pe față, relaxarea corpului).

Foto 9. Exercițiul 9. — Lecția se termină cu exerciții de respirație, după care urmează un duș cald și, dacă e posibil, masaj (sau vibromasaj).

important! Pauzele dintre reprize și exerciții durează în funcția de individ de la 1 la 3 minute.

(În numărul viitor, programul 2)

SPORT
LEI 2,50

„U“ CLUJ

În picioare: CRETU, PEXA, MOLDOVAN,
SOLOMON, ANCA, ȘOPTERIANU. Jos: UI-
FĂLEANU, LICĂ, NEȘU, OPREA, BARBU.

Foto Paul ROMOSAN